

«Από τη στάχτη θα αναγευνηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ ΤΗΛ.: 4928007

ΧΡΟΝΟΣ 2ος

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΜΑΡΤΗ 1986

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 17

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

Η σύγκρουση στον κόλπο της Σύρτης

ΔΙΠΛΗ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Με ανησυχία παρακολουθεί ο λαός μας, αλλά και οι λαοί όλων του κόσμου την Αμερικανοβρετανική σύγκρουση στον κόλπο της Σύρτης. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ένα θερμό μέτωπο που αντιπαράσσει απ' ευθείας τη μια υπερδύναμη με μια άλλη χώρα στο κέντρο της Μεσογείου, προηγουμένως ευρύτερες συγκρούσεις σ' ένα όχι πολύ απομακρυσμένο χρόνο. Ήδη η Μεσόγειος και ο ευρύτερος μεσανατολικός χώρος είναι αρκετά φορτωμένοι με θερμά μέτωπα, ανοιχτά σαν του Λιβανού ή του περσολαϊκού πολέμου ή που σιγοβράζουν απειλητικά σαν αυτά της Κύπρου και της αραβοισραηλινής σύγκρουσης.

Πραγματικά οι λαοί έχουν κάθε λόγο ν' ανησυχούν. Όμως η ανησυχία δεν λύνει από μόνη της κανένα πολιτικό πρόβλημα. Χρειάζεται η πολιτική δράση των μαζών ενάντια στους παράγοντες της όξυνσης, της έντασης και του πολέμου.

Αυτούς πρέπει να εντοπίσουμε και να αποκαλύψουμε και στην σημερινή σύγκρουση στον κόλπο της Σύρτης.

Φαινομενικά πρόκειται για μια μικρή χώρα του τρίτου κόσμου, τη Λιβύη, που σαν ένας σύγχρονος Δαβίδ τάχει βάλει με την πανίσχυρη αρμάδα του σύγχρονου Γολιάθ, της Αμερικής. Φαίνεται σαν μια άγιστη απελευθερωτική μάχη όπου το δίκιο είναι με το μέρος του αδύνατου.

Όμως δεν είναι έτσι. Η μορφή της σύγκρουσης είναι αλλοιωτική από το περιεχόμενό της, που είναι ο ανταγωνισμός των υπερδυνάμεων ΗΠΑ - ΕΣΣΔ για ηγεμονία.

ΚΑΤ' ΑΡΧΗΝ ΟΙ ΗΠΑ

Αυτές έχουν ποτέ απενόησε απ' τη φύση του γεγονότος ότι δεχθήκαν πρώτες επίθεση μέσα σε διεθνή ύδατα ενώ πραγματοποιούσαν τα στρατιωτικά τους γυμνάσια, δηλαδή ενώ ήταν όρθιοι σύμφωνα με τη διεθνή νομοθεσία.

Πραγματικά η Λιβύη καταπατάει σωφώς το διεθνές δίκαιο της θάλασσας όταν ισχυρίζεται ότι τα χωρικά της ύδατα εκτείνονται στα 200 ναυτικά μίλια. Έχουν ίσως το δικαίωμα να θεωρήσουν τα 200 μίλια ζώνη οικονομικής εκμετάλλευσης διάταξη που αφορά κατ' αρχήν τις ανοιχτές θάλασσες και τις παρακείμενες χώρες των Ωκεανών. Όμως είναι παράνομο από κάθε άποψη ότι παντού το όριο των χωρικών υδάτων μιας χώρας δεν μπορεί να ξεπερνάει τα 12 μίλια. Από και και πέρα η διεθνής ναυσιπλοΐα είναι ελεύθερη.

Οι ΗΠΑ λένε σήμερα ότι «προσπαθούν να καταγράψουν την άποψη ότι πέρα από τα διεθνή αναγνωρισμένα χωρικά ύδατα σε απόσταση δεκάδεκα μιλίων από την ακτή, ο κόλπος της Σύρτης, δεν ανήκει σε κανένα και επομένως όλα τα έθνη μπορούν να χρησι-

μοποιούν τα διεθνή αυτά ύδατα και τον ενάριο χώρο».

Τι συγκινητική ασοσίωση στο διεθνές δίκαιο των θαλασσών! Τι ελληνική υπακρίσια.

Είναι δυνατό ποτέ οι λαοί να εχρημάσουν σαν δίκαιη ενέργεια την διεξαγωγή των γυμνασίων μιας υπερδύναμης στην άλλη όψη του Ατλαντικού μέσω σε μια άλλη θάλασσα και μάλιστα κλειστή σαν τη Μεσόγειο; Τι δουλειά έχει ο στόλος των ΗΠΑ στη Μεσόγειο; Τι δουλειά έχει μπροστά να εξασφαλίζει τη διεθνή νομιμότητα, που τόσο καταφόρα, σε χιλιάδες περιπτώσεις έχει καταπατήσει με τους ομοσπονδούς και τις ανοιχτές στρατιωτικές του επεμβασίες; Ποιος τον ορίζει χωροφύλακα και τοποτηρητή του διεθνούς δικαίου; Ποιά κράτη της Μεσογείου, έστω της Ευρώπης ή της Ασιακής έβγαλαν μ' έναν επίμονο σιλόνοικό και κατ' αρχήν πολιτικό τρόπο, δίχως τη χρήση βίας, το ζήτημα της αδικαιητής ενέργειας της Λιβύης; Ποια καλέσαν τον αμερικανικό στόλο να κάνει μπήκη τη θουλαϊά;

Κανείς

ΕΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΣΕΛ 6

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ

Κάτω οι δύο υπερδυνάμεις

Μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (Πέμπτη το πρωί) πολύ λίγα είναι γνωστά για τα αποτελέσματα και το κλίμα των ελληνοαμερικανικών συνομιλιών.

Τα πρώτα μας συμπεράσματα για τη γραμμή που θα ακολουθήσουν οι συνομιλητές, πέρα από τις γενικότερες εχθιμήσεις μας, πούχουν γραφτεί σε προηγούμενα φύλλα της «Ν.Α.» στήριζονται στις σύντομες, πλην όμως χαρακτηριστικές δηλώσεις των Σουλτζ - Παπούλια στο αεροδρόμιο του

«Τα έθνη και τους λαούς της Ελλάδας και των ΗΠΑ τους δίνει μια αίσθηση ότι υπάρχει σε μια κοινή κληρονομιά και μια μόνιμη ασοσίωση στις δημοκρατικές αρχές και τις πολιτιστικές αξίες του δυτικού πολιτισμού».

«Η σημερινή μέρα έχει πτωματικά ως άλη σημασία για τους πιστούς της Ελληνορθόδοξης Εκκλησίας...»

«Δεν έχουμε ξεχάσει, και την Ελληνική συμμετοχή στην αποκοπή της επίθεσης στην Κορέα».

«Στη μεταπολεμική περίοδο του έθνοσ, Τροϊαν και της οικοδόμησης της Ευρώπης, τα δύο έθνη στάθηκαν μαζί για να αντιμετωπίσουν την καταπίεση των ολοκληρωτικών καθεστώτων».

Εδώ έκανε και τον πιο σοβαρό ι-

παραπλανητικών ελληνο των εξωτερικής πολιτικής της Παπανδρέου κλίμακας. Ο φιλοσοσιασμός της είναι πια πολύ δύσκολο να συντηρήσει με τις απαιτήσεις της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Βέβαια η' αυτό το λόγο δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο Παπανδρέου θα ασκήσει την πιο φιλοδοξη πολιτική οραστικών, και ίσως σε μερικά επιμέρους ζητήματα ουσιαστικών, υποχωρήσεων επάνω στην Σουλτζ. Είναι υποχρεωμένος να παραβήξει αυτή την ταχτική του καθήκοντος των ΗΠΑ μέχρι την ακριβή στο βαθμό που στα αμυντικά αλλά πιο πολύ στα οικονομικά ζητήματα είναι πιο πρώτος από κάθε άλλη φορά, ακριβώς στο βαθμό που ο Σουλτζ έρχεται με τη γραμμή της σκληρής πίεσης.

Παρ' όλα αυτά όπως κι αν είναι ο κρησνασμός οι κομπίνες και η διπλοπρόσωπη πολιτική του Παπανδρέου, δεν είναι δυνατό να δώσει συγκεκριμένες απαντήσεις φιλοαμερικανισμός σε ένα συνολικό πλαίσιο, όπως απαιτούν οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ.

Γι' αυτό πιστεύω με ότι η αντίθεση Ελλάδα - ΗΠΑ θα ενταθεί στην συνέχεια και είναι ενδεχόμενο να προκύψουν πιο ανοιχτές μορφές όξυνσης.

Όμως ένα τέτοιο ενδεχόμενο ήδη βρίσκεται μέσα στο πρόγραμμα της Παπανδρέου και πιο γενικά της ρωσικής πολιτικής στην Ελλάδα.

Ετσι, πλέκεται μεθοδικά και γρήγορα το αλληροκόλο πολιτικό μέτωπο ΚΚε, ΠΑΣΟΚ, ΚΚε και έρχεται ο άλλος προστάτης, ο Γκορμπατσώφ, στο τέλος της Ανοιξη.

Πέρα από τις γενικότερες ενδείξεις που προοιωνίζουν αυτές τις εξελίξεις είναι πολύ χαρακτηριστική η στάση της πασοκικής ηγεσίας τις τελευταίες μέρες σε δύο ζητήματα: στις αντιαμερικανικές διαδηλώσεις και στην αμερικανοβρετανική σύρτη.

Πέρα από το γεγονός ότι ολόκληρος ο φιλοασοκικός πτερος καταφέρεται ανοιχτά ενάντια στην επίσκεψη Σουλτζ, αποτελεί υποδειγμα σκευωρίας και ολιπορτοιστικής πολιτικής το γεγονός ότι ενώ μιλάει με το Σουλτζ κάνοντας υποκλίσεις, το ΠΑΣΟΚ κατεβάζει είτε σαν ΚΕΑΔΕΑ, είτε σαν ΠΑΣΕΓΕΣ, είτε με άλλους τρόπους, τα μέλη του στις διαδηλώσεις. Ακόμα και η

Ελληνικού.

Ο χαιρετισμός του Παπούλια, πολύ σύντομος έψαχνε να βρει αγωνιστές τα κοινά ανάμεσα στην Ελλάδα και στις ΗΠΑ. Τα ανακάλυψε στον κοινό αγώνα ενάντια στους Γερμανούς πριν 45 χρόνια.

Ο Σουλτζ αγέλαστος, ήταν σαφής και προκλητικός. Ήρθε να ξεκαθαρίσει τα ζητήματα εφ' όλης της ύλης.

Γι' αυτό υπεράσπισε την ιστορία της αμερικανοκρατίας στην Ελλάδα και τα ιδεολογικά της βάθρα, έτσι όπως αρμόζει σ' ένα φασίστα:

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΟΥΛΤΣ

Με συγκροτημένες τις δυνάμεις της η ΟΑΚΚΕ διαδήλωσε την Τετάρτη 26 Μαρτίη, ενάντια στην «Επίσκεψη» του Σουλτζ στους δρόμους της Αθήνας. Με συνθήματα «Έξω ο Σουλτζ από την Ελλάδα» «Έξω οι βάσεις και οι Αμερικάνοι» «Κάτω οι δύο υπερδυνάμεις» «Ειρήνη στην Μεσόγειο - τον πόλεμο τον φέρνουν οι δύο υπερδυνάμεις» «Ελλάδα Κύπρος ένας λαός - αγώνας κοινός» «Έλληνες και Τούρκοι ενωμένοι ενάντια στον πόλεμο και το φασισμό» «Ούτε Αμερική - ούτε Ρωσία εθνική ανεξαρτησία», η ΟΑΚΚΕ διαδήλωσε από τα Χαντσία μέχρι το Σύνταγμα, προσπαθώντας να δώσει το πραγματικό περιεχόμενο της αντιιμπεριαλιστικής πάλης του λαού μας. Το οριστικό ξεπεπασμα των αμερικανικών βάσεων, του ΝΑΤΟ και των αμερικανών από την χώρα μας, Παράλληλα η οργάνωση μας διαχωρίστηκε από την συγκέντρωση που διοργάνωσαν στο Σύνταγμα οι δυνάμεις του φιλοσοσιασμού. Και αυτό γιατί ο αντιαμερικανισμός του λαού μας, πρέπει να γίνει δύναμη για μια πραγματικά ανεξάρτητη σοσιαλιστική Ελλάδα και όχι εξάρτηση στα όρμα της σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας.

Στη διαδήλωση αυτή η ΟΑΚΚΕ πρόβαλε κατά κύριο λόγο συντα-

ριστικά συνθήματα, παίρνοντας υπ' όψιν της τις συγκεκριμένες ταχτικές ανάγκες του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα όπως διαμορφώνονται σαν την στιγμή της επίσκεψης Σουλτζ στην Ελλάδα. Η αμερικανική υπερδύναμη και τα ερείσματα της πρέπει να τσακιστούν στη χώρα. Και αυτό είναι προς όφελος συνολικά του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα.

Την μέρα αυτή, μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις και ΜΑΤ χτύπησαν σπύ, και απρόβλεπτα δυνάμεις αναρχικών που είχαν συγκεντρωθεί στα προπύλαια και προσπάθησαν να διαδηλώσουν ενάντια στην επίσκεψη Σουλτζ. Η φασιστική επίθεση της αστυνομίας πρέπει να καταδικαστεί από το λαϊκό κίνημα.

Ήταν τουλάχιστον πρόκληση η στάση του εισαγγελέα, ο οποίος τους είπε ότι επιτρέπεται να φύγουν μόνο τρεις - τρεις και με κατεύθυνση μόνο στο Σύνταγμα.

Είναι σαφές ότι ο Παπανδρέου ήθελε κάποια - εξαιρεστέρια θύματα να δείξει στον Σουλτζ, πως παίρνει κάποια μέτρα για την προστασία του.

Έχουμε να κάνουμε δηλαδή με μια προμελετημένη και σχεδιασμένη επίθεση που πρέπει να καταδικαστεί.

ΑΙΣΧΟΣ!

«Εκφορνούμε τη λήπη μας γιατί ονειρόντα αναγιά κατατρέφαν το αίμα του Προέδρου Τροϊαν, το οποίο οι συμπατριώτες μας, Αμερικανοί πολίτες σήμερα, ανήγυραν στην Αθήνα, σαν μικρό δείγμα αναγνώρισης για την αμερικανική συμβολή στην οικοδόμηση της Ελλάδας, μετά τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο».

Ετσι μιλάει ο υποιργός εξωτερικών της Ελλάδας γλιφώντας εμπτικά το μαντρόσκυλο των ΗΠΑ.

Ετσι μιλάει ο φιλοαμερικανικός και φιλορωσος Παπούλιας.

Πολιτική δίχως αρχές ενός πραγματικού Ξενοδοχικού αστού.

Πάντα κατ' εντολή του Παπανδρέου στο βαθμό του κρησνασμού των ΗΠΑ. Το ζυβίλημα αυτής της πολιτικής είναι χέρι που δεν μπορείς να το δαγκώσεις γλυφτό.

πανηγύρι για το πως αντιλαμβάνεται την Παπανδρέου πολιτική:

«Χρειαζεται να κοιτάσουμε μαζί από την αρχή την αδιαφορημένη πραγματικότητα ότι η διετική συμμετοχή απαιτεί κόπες επόχρηστας».

Όσο για το περιεχόμενο των συνομιλιών, πρόταξε αναλυτικά το πολιτικό σκέλος δηλαδή τη διετική κατάσταση και μετά αναφέρθηκε άμεσα ελληνοαμερικανικά ζητήματα με μοναδική ειδική αναφορά στο Κυπριακό και όχι στις βάσεις.

Με λίγα λόγια ο Σουλτζ ήρθε να πετύχει πρώτα απ' όλα πολιτική δέσμευση του Παπανδρέου για το στρατόπεδο όπου ανήκει. Και να επιβάλλει στη συνέχεια τον αμερικανικό νόμο.

Αυτό σημαίνει ότι έχουν στεγνώσει εξαιρετικά τα περιθώρια του

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

● ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟ μέρος β'

άρθρο στη σελίδα 3

● 30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΤΙΚΗ «6η ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ» μέρος β'

άρθρο στη σελίδα 4

● 8 ΜΑΡΤΗ: ΜΕΡΑ ΓΙΟΡΤΗΣ 'Η ΠΑΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ' μέρος β'

άρθρο στη σελίδα 5

ΕΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΣΕΛ 2

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΣΤΗΝ «ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΑΣΟΚ»

Η ΚΡΥΦΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Στο προηγούμενο φύλλο της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ, γράφαμε: «Αντίθετα έγινε μια πραγματική πρόταση μετώπου από τον Παπανδρέου που έγινε στην ουσία της αποδοχή. Αυτό που ήταν κρυφό στην πολιτική ζωή, το μέτωπο δηλαδή ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ-ΚΕ, η νέα δεξιά, όπως την έχουμε ονομάσει, αρχίζει μεθοδικά και με λεπτό τρόπο να έρχεται στην επιφάνεια».

Και πράγματι, η απάντηση του «Κ-Κεξ» στην πρόταση του ΠΑΣΟΚ παρά τον «λεπτό» τρόπο που είναι διατυπωμένη, δεν μπορεί να κρύψει την ουσία, που είναι η αποδοχή της. Για την ακρίβεια, το μέτωπο αυτό είναι ήδη συγκροτημένο. Αυτό που σήμερα γίνεται και που επιβάλλεται από τις γρήγορες

πολιτικές εξελίξεις είναι η ανοιχτή του πολιτική εμφάνιση η προτοιμασία του μπλοκ της νέας δεξιάς για την ανοιχτή άσκηση της κυβερνητικής εξουσίας.

Δύο είναι οι βασικοί παράγοντες που το φιλορωσικό μπλοκ έχει να «ξεπεράσει» και που καθορίζουν την ταχτική του και σ' αυτή την φάση της ανταλλαγής των επιστολών. Ο ένας είναι, η συνέχιση του εφησυχασμού απέναντι στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και στην ΕΟΚ και ο άλλος, να περάσει στο λαό η πολιτική της πεινάς.

Και τους δύο αυτούς παράγοντες παίρνει σημαντικά υπ' όψιν της η «απάντηση» του «Κ-Κεξ».

ΦΕΥΓΕΙ Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ «ΕΛΙΓΜΟΥ»

Η πρώτη απάντηση του Π.Γ. του «Κ-Κεξ» που δημοσιεύτηκε στον «Ψευτο» -ριζοσπάστη στις 12 Μάρτη αναφέρει: «Συνεπώς η μόνη λογική εξήγηση που μπορεί να δοθεί στις γενικές αυτές προτάσεις του ΠΑΣΟΚ, είναι ότι πρόκειται για ελιγμό, με στόχο να συγκαλύψει τη συντηρητική στρατηγική της κυβερνητικής πολιτικής, να παραλανήσει τους αριστερούς ψηφοφόρους μπροστά στις δημοτικές εκλογές...».

Η θέση αυτή που ήταν αναγκαία, για να παρουσιαστεί την πρόταση του ΠΑΣΟΚ σαν αποτέλεσμα των «πίεσεων» από τα αριστερά, φαίνεται εντέλει από την «επιστημη» αποτίμηση της «ολομέλειας» της ΚΕ του ΚΚΕ» που δημοσιεύτηκε στις 23 Μάρτη, ενώ αρχίζει να μειώνεται μέχρι και να εξαφανίζεται από τον «Ρ», η γραμμή του «ελιγμού» και να αντικαθίσταται όλο και πιο πολύ με το «ανταγωνισμό» και διάλογος δεν συμβιβάζονται».

Και αυτό γιατί μετά την κάλυψη που έδωσε στον Παπανδρέου, απέναντι στη Δύση, το «Κ-Κεξ» τώρα συγκεντρώνει τα βάρη του στο χτύπημα της Κουτσουρωτικής φράξιας, σαν του πιο άμεσου εμπόδιου από εσωτερική αποψη, για την ανοιχτή έκφραση του φιλορωσικού μπλοκ.

Οι «ΟΡΟΙ» ΤΟΥ «Κ-Κεξ» Και αυτή είναι η ουσία των «ορών». Στην απόφαση της ολομέλειας γράφουν: «... δηλώνει ότι είναι έτοιμο, κατ' αρχην, να συζητήσει με το ΠΑΣΟΚ όπως και με άλλες πολιτικές δυνάμεις πάνω στα πιο άμεσα οικονομικά και δημοκρατικά προβλήματα».

Και πιο κάτω: «Είκοσι προϋποθέσεις αποιοδηγούνε διάλογο είναι: ● Να σταματήσουν οι εκδηλώσεις αστυνομικής βίας και οι διώξεις συνδικαλιστών. ● Να παύσουν οι διαδικασίες που έχουν οργανωθεί και οδηγούν σ' ένα νόθο Συνέδριο της ΓΣΕΕ. ● Να ανασταλεί η εφαρμογή των Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου».

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι συζητάμε με το ΠΑΣΟΚ και όχι με την φράξια Κουτσουρωτή - Γιαννιπούλου. Και αυτό από δύο πλευρές: τόσο για το χτύπημα αυτής της φράξιας που μέσα από τον σωβινισμό της έχει το λιγότερο φιλορωσικά και πιο αντι-ΚΚΕξ, χαρακτήριστικά, όσο και για το φρόνημα όλης της ανταγωνιστικής πολιτικής του Παπανδρέου σ' αυτούς και το κέρδη των εργαζόμενων στο φιλορωσικό μπλοκ. Είναι αυτό που

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΦΛΟΡΑΚΗΣ
Η κρυφή σύμμαχος της νέας δεξιάς

λένε χτύπημα της «δεξιάς» στρατηγικής της κυριαρχίας δηλαδή αυτής της φράξιας μέσα στην κυβέρνηση. Έτσι λοιπόν, χτύπημα της «αστυνομικής βίας» σημαίνει κάτω ο Κουτσουρωτής, λέξ και πριν την «δεξιά» στρατηγική δεν είχαμε αστυνομική βία. Τα σπασμένα χέρια των απεργών του ΑΙΓΑΙΟΥ το '83, και το χτύπημα των ναυτεργατών και μια σειρά απεργιών από το '81 ήταν γι' αυτούς «αριστερή πολιτική».

● Παύση του νόθου Συνεδρίου», σημαίνει κάτω ο Γιαννιπούλος, λέξ και το 22ο συνέδριο που έγινε πριν την «δεξιά» στρατηγική ήταν «αριστερή πολιτική», όπως η εφαρμογή της διαίτησας και των επεμβάσεων στο συνδικαλιστικό κίνημα από το 1981.

● Αναστολή των Π.Ν.Π., σημαίνει χτύπημα των Σαρτζετάκη - Σημίτη, λέξ και η απαγόρευση των ιμπεριον το '83, το ζεπούλημα της μετο -ΑΤΑ, η χρόνια πολιτική της λιτότητας, ήταν «αριστερή πολιτική».

Γίνεται έτσι σαφές πως οι «ελλογές» προϋποθέσεις του «Κ-Κεξ», καμία σχέση δεν έχουν με την υπεράσπιση του εργατικού κινήματος και το χτύπημα της πολιτικής της πεινάς. Είναι «ελλογές» προϋποθέσεις υποκρισίας και προσπάθεια ξεγελασματος της εργατικής τάξης για να δεχθούν να πεταστούν, όταν το φιλορωσικό μπλοκ έρθει ανοιχτά στην εξουσία.

ΔΕ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ

Ο πυρήνας της πρότασης του ΠΑΣΟΚ είναι: «διαφορετικές εκτιμήσεις... καθώς και οι διαφορετικές προτάσεις για την οριστική τους επίλυση, δεν φέρουν την ανάγκη ενός ενιαίου εθνικού μετώπου, σε μίνιμουμ βάσεις, που να διαμορφώνει τον ανταγωνισμό, όπως η την εθνική οικονομία... Το Κυπριακό το Αιγαίο, οι Βάσεις, οι σχέσεις μας με το ΝΑΤΟ, η ΕΠΑ ή την ΕΟΚ μπορούν να εργαστούν στην κεντρική διάταξη του διαλόγου».

Απέναντι σ' αυτή την πρόταση, που είναι η μοναδική μέσα στην επιστολή του ΠΑΣΟΚ, «ενιαίο εθνικό μέτωπο» που προτείνεται για ΤΩΡΑ, το «Κ-Κεξ» κάνει τα στραβά μάτια.

Και αυτό από μια πρώτη ματιά φαίνεται παράξενο για το πρακτικό του σοσιαλϊμπεριαλισμού ιδιαίτερα στην σημερινή φάση που το θέμα των Βάσεων αποχτά κεντρική σημασία. Τιποτά όμως δεν είναι παράξενο. Το «Κ-Κεξ» κάνει πως δεν καταλαβαίνει για να κρυφτεί πως το «ενιαίο εθνικό μέτωπο» το αντιθέτικο

φιλορωσικό μέτωπο δηλαδή είναι ήδη συγκροτημένο.

● Πως για την Κύπρο έχουν ήδη ενοηθεί πάνω στην «πρόταση Γκυρματσώ».

● Πως στο Αιγαίο έχουν ήδη ενοηθεί πάνω στην ελεύθερη διακίνηση των ρωσικών πολεμικών και την μη συμμετοχή της Ελλάδας στα γενάρια του ΝΑΤΟ.

● Πως για τις βάσεις έχουν ήδη ενοηθεί «στο» χρονοδιάγραμμα απομάκρυνσης τους».

● Το ίδιο για τις σχέσεις με το ΝΑΤΟ, την ΕΟΚ και τις ΗΠΑ. Στα δύο τελευταία ζητήματα οι διαφορές που υπάρχουν είναι απλά ταχτικοί χαρακτήρες ή αντιθέσεις ταχτικής -στρατηγικής.

Και βέβαια πάνω σ' αυτό που αναφέρεται η πρόταση: «Στην κοινή στρατηγική και προετοιμία για τη προώθηση της παγκόσμιας ειρήνης και της ασφάλειας».

Είναι σαφές πως μια τέτοια πρόταση πρέπει να προωθηθεί «από την αριστερά» του ΠΑΣΟΚ και δεν είναι τίποτα που ξαναβγαίνει ο Λαλιώτης στην επιφάνεια ο οποίος σύμφωνα με όσα έγραψαν Ελλάδα της νέας δεξιάς, εκανε συζητήσεις για να δεχτούν το «διάλογο» με τον Ανδρουλάκη και τον Μπριλάκη.

Αλλά ακόμα και ο Αρσέντζ, όπως τολάχιστον φάνηκε από την συνέντευξη του, με την υποστήριξη του Παπανδρέου της «πρόσης» τετραπλής, ετοιμάζουν σκηνικό το ΠΑΣΟΚ που θα μπορούσε να «οργανωθεί» για κοινό μέτωπο απέναντι στην άρχουσα τάξη με το «Κ-Κεξ» και το «Κ-Κεξ». Είναι αυτό που γράφει η «πρόταση»: «Η δημιουργία ενός τέτοιου κοινού μετώπου της αλληλεγγύης, οδηγεί σε ηρωικό κίνημα, διακρίνει τους ορίζοντες και καθορίζει στασις, επισις, και πολιτικές πρακτικές που μπορούν να δημιουργήσουν τον δρόμο για σ' κλίση των προδικατικών και αριστερών δυνάμεων στην πορεία της αλλαγής και της μεθόδου στόχους της».

Μια τέτοια πορεία δεν έχει τίποτα το καλό να δώσει στο λαό και τη χώρα. Είναι μια πορεία προς τον σοσιαλϊμπεριαλισμό, προς την σοσιαλϊμπεριαλιστική Ρωσία, αλλά και μια πορεία χτυπήματος, ακόμα πιο πολύ τον ψοφό των εργαζόμενων, των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Όσο πιο γρήγορα η κλίκα Παπανδρέου - Φλωράκη - Κέρκου βαδίζει προς τον σοσιαλϊμπεριαλισμό, τόσο πιο επιταχτική είναι η ανάγκη της εκδίωξης και της πάλτης του λαού και για να μην -δημοκρατία και ανεξαρτησία.

Η οικονομική κατάσταση των εργαζόμενων, μέρα με την μέρα χειροτερεύει. Η πολιτική της πεινάς και της εξαθλίωσης που προωθεί η κλίκα Παπανδρέου, προς όφελος του μεγάλου κρατικοχρηματοπιστικού κεφάλαιου, χτυπάει την εργατική τάξη, αλλά ακόμα όλο και πιο πλατειά στρώματα εργαζόμενων. Η άμυνα σ' αυτήν την επίθεση που έρχεται να ξεουμώσει μέχρι την τελευταία σταγόνα τους εργαζόμενους, αποτελεί πρωταρχικό ζήτημα για το εργατικό κίνημα. Η πάλη για το ψωμί, και το σπασίμο του φασιστικού αποκλεισμού από την δουλειά, όσων δεν υποτάσσονται στις κλαδικές και στις Κ. Ο. του μπλοκ της νέας δεξιάς, είναι σήμερα ζήτημα ζωής και θανάτου.

Χρειάζεται σκληρός παρατεταμένος απεργιακός αγώνας, που να ενώνει όλους τους εργαζόμενους, σε τούτο: Στην κατάκτηση πραγματικών αυξήσεων.

Ένα τέτοιο απεργιακό κίνημα, που να προτάσει τα ταξικά συμφέροντα των εργαζόμενων, να ενώνει τις δυνάμεις πάνω σ' αυτά και να αγωνίζεται με συνέπεια γι' αυτά, δεν υπάρχει.

Και ο λόγος που δεν υπάρχει, δεν είναι το ότι τάχα οι εργαζόμενοι εχθρύνουν ή συναινούν στην πολιτική του Παπανδρέου, ή το ότι «τρώνε καλά». Ο βασικός λόγος που δεν υπάρχει αγωνιστικό απεργιακό κίνημα, είναι το ότι υπάρχει ένα άλλο -απεργιακό κίνημα-. Το «απεργιακό κίνημα» που κάθε τόσο πληροφορούνται (!) οι εργαζόμενοι από τις στήλες του ψευτο - Ριζοσπάστη.

Τι είναι αυτές οι «απεργίες»:

● Είναι 24 ώρες. Δεν υπάρχει στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα απεργία 24ωρη, σαν βασική μορφή απεργία, σαν ένα μέτρημα δυνάμεων, αλλά όχι σαν βασική μορφή διεκδίκησης. Και αυτό ιδιαίτερα σε κλάδους, όπως στους οικοδόμους που για την διαδικασία της παραγωγής δεν σημαίνει τίποτα. Η απεργία είναι ένας οικονομικός πόλεμος, ανάμεσα στους εργάτες και το κεφάλαιο. Το ζήτημα είναι ποιος θα αντέξει. Για να λυγίσει το κεφάλαιο χρειάζεται χρόνος, πάντως πάνω από 24ώρες. Αυτό που γίνεται από οικονομική πλευρά σ' αυτές τις απεργίες, είναι να χάνουν 1 μεροκάματο οι εργάτες και πολλές φορές να υπάρχει όφελος στην αντίθετη πλευρά.

Υπάρχει το ζήτημα που συνεχώς αναφέρουν οι ρεβιζιονιστές: «Δεν αντέχουν οι εργαζόμενοι». Εδώ υπάρχει ένα ψέμα και μια αλήθεια. Η αλήθεια είναι, πως πράγματι οι εργαζόμενοι δεν αντέχουν τέτοιες απεργίες γιατί δεν βλέπουν προοπτική.

Το ψέμα είναι πως δεν βλέπουν πως η εργατική τάξη σαν σύνολο και με βασικό το ζήτημα της αλληλεγγύης είναι πιο δυνατή από το κεφάλαιο, ακριβώς γιατί από ταξική σκοπιά ο ανταγωνισμός μέσα στο κεφάλαιο είναι ασύγκριτα πιο μεγάλος από τον ανταγωνισμό ανάμεσα στους εργάτες. Αυτό ισχύει από την γενική ταξική σκοπιά και γι' αυτό η ταξική ενότητα και η έκφραση της πιο πλατειάς αλληλεγγύης, ακόμα και με σύμμαχο στρώματα που προλεταριάτου είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για την νίκη του απεργιακού αγώνα.

● Οξύνουν τον ανταγωνισμό ανάμεσα στους εργαζόμενους.

Και αυτό γιατί χωρίς να προβάλλουν καθαρά οικονομικά αιτήματα, παίρνουν την μορφή της πολιτικής απεργίας. Και είναι τέτοιες, γιατί ο στόχος τους είναι το χτύπημα κάθε εμπόδιου για την αναρρίχηση του φιλοποστικού μπλοκ στην κυβερνητική εξουσία. Το ψευτο - ΚΚΕ προωθεί σήμερα «24ωρο απεργιακό αγώνα» σε εκείνους τους κλάδους που έχουν για εργοδότη τους την κλίκα του Κουτσουρωτή.

Δεν πρόκειται δηλαδή απλά για οξύνση του ανταγωνισμού και μάχιστά της πολιτικής διάσπασης της εργατικής τάξης, αλλά για προσπάθεια εγκλωβισμού του εργατικού κινήματος, στις ενδοϊμπεριαλιστικές και ενδοδικαστικές αντιθέσεις.

Παρ' όλα αυτά και εξαιτίας των δυσμενών συσχετισμών στο εργατικό κίνημα, σ' αυτή τη φάση, οι εργαζόμενοι είναι αναγκασμένοι να κινηθούν και να εκδηλώσουν τις αγωνιστικές τους διαθέσεις μέσα απ' αυτές τις απεργίες. Και μπορούν όταν αυτές οι απεργίες παίρνουν ένα χαρακτήρα διάρκειας, να αλλάζουν η να διαμορφώνουν σε ένα βαθμό τον χαρακτήρα τους. Τέτοια είναι η απεργία στην μεταφορά (ΕΑΣ - ΗΠΑΠ), όπου η σημαντική αγωνιστικότητα των εργαζόμενων έχει διαμορφώσει έναν σημαντικό απεργιακό αγώνα.

Ταυτόχρονα οι εργαζόμενοι στην μεταφορά έχουν να αντιμετωπίσουν την φασιστική τρομοκρατική επίθεση που εκδηλώνεται από την κυβέρνηση, με την αστυνομία, τα δικαστήρια, τις απολύσεις των συνδικαλιστών και τον απεργοσπαστικό μηχανισμό.

Την ίδια πολιτική είχαν να αντιμετωπίσουν και οι εργαζόμενοι στους οργανισμούς Τοπική Αυτοδιοίκησης στην τελευταία τους απεργία. Τα ΜΑΤ, τους ξυλοδαρμούς και τις σιλλήψεις.

Μέσω από τέτοιους δρόμους έχει να περάσει το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, για να αποκαλυφθούν μέσα από την ίδια του την πείρα, οι ανοιχτοί και κρυφοί κρυφοί του εχθρού. Πέρα όμως απ' αυτό είναι αναγκαία η συνειδητή επέμβαση των κομμουνιστών, για την διαμόρφωση της επαναστατικής συνδικαλιστικής καθοδήγησης των εργατικών αγώνων. Στον αγώνα για το ψωμί, τη δουλειά, την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών ελευθεριών και πρώτα απ' όλα τον δικαίωμα της απεργίας.

Κάτω οι δύο υπερδυνάμεις

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

«Αρμένη» κάλεσε ανοιχτά σε κατέβασμα στη διαδήλωση της Τετάρτης.

Από την άλλη μεριά και παρά την μητέ ανασφαλή Σούλετ στα γενάρια της Λιβύης, η κυβέρνηση αντιμετώπιζε με κάθε άλλη ερωτική χώρα αρνήθηκε να καταγγείλει τα 200 χιλιάδα μιλιά ανεξάρτητα από το αν θα καταγγείλει ή όχι την αμερικανική επέμβαση (σ.2). Κράει στην Ιταλία εθνοθραμωμένη έτοιμη οριστικά για μια ακόμα φορά στο ζήτημα αυτό με τη Ρωσία και τον Καναδά.

Είναι αλήθεια ότι οι εξελίξεις αυτές στη Μεσόγειο δεν ήρθαν σε μια ειρηνική στιγμή για την κυβέρνηση.

Όμως έτσι κι αλλιώς, ο ρόλος τους δεν μπορεί να είναι αποφασιστικός. Στην πραγματικότητα η ελληνοτουρκική αντίθεση και στο Αιγαίο και στην Κύπρο είναι πολ-

κατάσταση πολιτιστική, αιχμηρή και καθοριστική για τις μεσογειακές και παγκόσμιες εξελίξεις απ' όλη ο κόσμος της Σύρης.

Το πρώτο μισό του 1986 κλείνει με την Ελλάδα και στην Κύπρο. Εκεί βρίσκονται οι υπερδυνάμεις του καταστροφικού τους χορού.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Ατακόπουλος
Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς
Τηλ. 4928007

ΒΙΑΙΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ

Όταν στην γέφυρα του Αζίου αντιπαράστηκαν οι κτηνοπαρωγοί των Γιαννιτών με τα ΜΑΤ όλοι ήσαν ότι αυτό το αγροτικό συλλαλητήριο δεν είχε καμία σχέση με σημηνές αγροτικές «εξεγέρσεις» των προηγούμενων ημερών.

Οι δέκα χιλιάδες κτηνοπαρωγοί βρήκαν την ομόθυμη συμπαράσταση όλων των εργαζόμενων της περιοχής, που είτε έκλεισαν τα μαγαζιά τους, είτε κατέβηκαν σε απεργία.

Μαζί τους και με κατεύθυνση τη Θεσσαλονίκη κατέβηκαν οι γυναίκες και τα παιδιά τους σχηματίζοντας μια πορεία μήκους 5 χιλιομέτρων.

Δύο φορές έσπασαν αντίστοιχους κλοιούς της αστυνομίας μέχρι να φτάσουν στη γέφυρα του Αζίου, όπου τα ΜΑΤ με βαρβαρότητα τους χτύπησαν χρησιμοποιώντας και δακρυγόνα.

Ην και ητροποίηση αυτή κανείς ούτε θέλησε αλλά κι ούτε μπόρεσε να ιδιοποιηθεί αλλά και να συκοφαντήσει, κι αυτό γιατί δεν ήταν ακριβώς μια σημηνή δουλειά.

Κι αυτο αποδικινύεται από τη μαζικότητα της, από το παλλαϊκό της συμπάραστασης, από τη γνήσια αγωνιστικότητα και σαν συνέπεια όλων αυτών από την στάση του ταξικού αντίπαλου που εκφράστηκε με τη βιασότητα των σοσμάτων καταστολής.

Τις σημερινές ημέρες όπου όλες οι αντιδραστικές -αντιλαϊκές δυνάμεις μέσα από συλλόγους άλλωστε σφαγιάδες, άλλωστε κατελλομένους και άλλωτε όργανα μισοκρατικά, προσπαθούν να χειραγωγήσουν το αγροτικό κίνημα η στάση των κτηνοπαρωγών δείχνει το πραγματικό δρόμο που πρέπει να τραβήξει η αγροτιά.

Αυτός ο δρόμος δεν περνά μέσα από τα κυβερνητικά γραφεία της ΠΑΣΕΓΕΣ ή της ΓΕΣΑΣΕ, δεν έχει σχέση με τους αγροτοπατέρες του «Κ-Κεξ», αλλά και της Κ.Δ.

Αυτή η στάση βρίσκεται σε πραγματική σύνδεση με τους παλιότερους αγώνες της αγροτιάς, βρίσκεται στην κατεύθυνση του Κιλιέρ και το τιμ με τον καλλίτερο τρόπο, ξεωτίζοντας έτσι τον τριπλό «γιορτασμό» -καπηλεία του που επιχειρήθηκε φέτος.

ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟ

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Σ. ΤΟΥ ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ

(24.5.1985)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟ

Όμως χρειάζεται άλλο ένα σκόλοπι πρώτα για να φτάσει ο οππορτουνισμός στον πάτο και δεύτερο για να συνειδητοποιήσουν και οι συνεταίροι αμνηστων τον ρόλο τους. Άλλο ένα άλμα στην πράξη. Άλλο ένα άλμα στη συνείδηση. Αυτή είναι η απάντησή μας σε κείνους που μας ρωτούν: Μα τι αλλάζει μέσα σ' ένα μήνα από τη συνειδητοποίηση; Μα μέσα σ' ένα μήνα κύριοι οππορτουνιστές διανέμετε τόσο διάσημα, όσο δεν έχγατε διατίσει μέσα σ' ένα χρόνο η και χρόνια.

Η ενότητα με τον ανοιχτό οππορτουνισμό ήταν η διάσπαση με την επανασταση. Η θεωρία αυτή της ενότητας πήρε, η πολιτική γραμμή που της ανέθεσε το δόγμα υπήρχε. Όμως η ίδια η οππορτουνιστική ενότητα δεν υπήρχε.

Αυτή ολοκληρώθηκε την Παρασκευή στις 26 Απρίλη του 1985, μετά από παραταμένες συζητήσεις και αντιπροσωπευτικών των 3 οργανώσεων.

Η αντιπροσωπεία του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ στις συζητήσεις, ξεπούλησε τις θέσεις μας κι εντόνησε με τους οππορτουνιστές ότι εκλογικά, όπως υπογράφεται, αλλά ιδεολογικοπολιτικά, ιδιαίτερα μάλιστα σ' ότι αφορά την ενότητα με την ΚΙΝΗΣΗ, είναι επι πλέον άνοιξη αποκρυφιστική από το κόμμα, της βέλους δέξιας, ρεβιζιονιστικής οπτικής, αυτής της λικνιστικής ομάδας. Γι' αυτό το ξεπούλημα κι αυτή την αποκρυψία έγινε συναντοχή ολη η οππορτουνιστική πλειοψηφία της Κ.Ε. στις 26 του Απριλίου.

Οι συνεταίροι σύντροφοι δεν είχαν πια το δικαίωμα απέναντι στο κόμμα και στην εργατική τάξη να συμμετέχουν ή να καλέσουν μια προδοσία. Έτσι αποχώρησαν από αυτή την Κ.Ε. και καλέσαν τους σύντροφους να αποσυρθούν και να παύσουν ενάντια της, και αρχίζοντας Κ.Ο. Αθήνας και Πειραιά.

Ισχυρίζονται οι οππορτουνιστές, για να μακρύνουν τη σημασία της πράξης τους, ότι πρώτο η ενότητα είναι μια πολιτική εκλογική συμφωνία η συμπράξη και δεύτερο ότι πρόσφατος η πολιτική πλατφόρμα μιας τέτοιας ταχικής συμφωνίας, δεν μπορεί να συμπέσει με την πολιτική γραμμή του κόμματος.

Πραγματικά κανείς σοβαρός άνθρωπος δεν μπορεί να έχει αντίρρηση στη δυνατότητα, αλλά και την υποχρέωση όποτε χρειάζεται των εκλογικών συμφωνιών με πολιτικές δυνάμεις, με τις οποίες πασχούν σοβαρές και βαθιές ιδεολογικές διαφορές. Δεν μπορούν και αρχίζοντας να αποκλείσουν ενότητες με μικροσυντάξι, οππορτουνιστικές, ρεβιζιονιστικές και υπαρκτές πολιτικές δυνάμεις. Αυτή είναι άλλωστε και η ουσία των μετώπων.

Όμως υπάρχουν δύο προοπτικές, για να είναι παραδέχτες αυτές οι συμφωνίες.

Πρώτη Να ξεκαθαρίζεται απόλυτα ο πολιτικός ρόλος των συμφωνιών, αλλά και η υπολογιστική της ίδιας της συμφωνίας.

Δεύτερη Η πλατφόρμα της συμφωνίας να μην περιέχει κανένα σημείο που να έρχεται σε σύγκρουση με την minimum πολιτική πλατφόρμα του κόμματος κι ακόμα περισσότερο, να μην αναρριβεί βασικές ιδεολογικοπολιτικές θέσεις.

Και οι δύο προϋποθέσεις παραβιάζονται κατάφορα. Όσον αφορά την πρώτη: Το να υποθέτει κανείς σε αντιπαράθεση την εκλογική με τη στρατηγική ενότητα, είναι επισκόπηση του προβλήματος. Το πρόβλημα είναι, εκλογική ενότητα ποιοι και σε ποια βάση; Εκλογική ενότητα παρτιζανικών, δημοκρατικών, αριστοκρατών ή με δυνάμεις. Εκλογική ενότητα σε ταξιοτική, δημοκρατική, αριστοκρατική ή με βάση; Το να ενώνεται κανείς με οππορτουνιστές σε δημοκρατική, έστω αριστοκρατική βάση δεν είναι και αρχίζοντας λάθος. Το να ενώνεται σε κομμουνιστική βάση με οππορτουνιστές ή ρεβιζιονιστές, είναι προδοσία.

Σ' αυτή την εκλογική αναμέτρηση, της πιο έντονης ιδεολογικοπολιτικής σύγκρουσης, τα μέλη του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, αποκοιμήθηκαν την οππορτουνιστική Κ.Ε. είναι υποχρεωμένα να διαλύσουν ατομαίως, ότι οι συμφωνίες αυτού του κατεβραστού είναι κομμουνιστικές. Και όσο βέβαια δεν θα αναφερθούν στην βάση αυτών των οργανώσεων, όπως ξεκαθαρίζεται άλλωστε και στην συνειδητοποίηση, αλλά και στην ηγασία τους. Θα προπαγανδίζουν, ήδη προπαγανδίζουν ασταμάτητα στην εργατική τάξη και το λαό μας ότι η ηγασία της ΚΙΝΗΣΗΣ και του ΚΚΕ(μ-λ) είναι κομμουνιστική. Άλλωστε αυτό είναι το μεγάλο

αυτό - αυτή της συμφωνίας; Η πολιτικό-θετική ενότητα των κομμουνιστών, έστω ότι ακόμα στο ενιαίο κόμμα, όπως, σε μια μεγάλη πολιτική αναμέτρηση, Ενότητα των κομμουνιστών σε μια μεγάλη πολιτική μάχη. Πόσο δηλητήριο χύνει, τι αισθητικές, ποιόν ξεδιάντροπο εφημεροχρησισμό καλλιεργεί σήμερα αυτή η οππορτουνιστική καθοδήγηση στο πιο προσημασμένο στοιχείο του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Εκείνα ακριβώς, που αφού κατάφεραν ν' αποσταθούν από την ιδεολογικοπολιτική επίσημη του ΚΚΕ και του ΠΑΣΟΚ, πέφτουν στο χέλι του φιλοΚΚΕ οππορτουνιστικού του ΚΚΕ(μ-λ) ή του επαύλου εκδοσιαστικού της ΚΙΝΗΣΗΣ με την αντιδέξια, φιλοσοφική πλατφόρμα.

Ακόμα κι αν επρόκειτο να μια συμφωνία κομμουνιστική σε δημοκρατική μόνο βάση (σχημα ορίσμο) αυτή η μεγάλη ζημιά θα είχε γίνει! Οι οππορτουνιστές προσπάθησαν να καλέσουν το γεγονός, ότι το χαρακτηριστικό του κατεβραστού δεν είναι γι' αυτούς το περιεχόμενο της πλατφόρμας, αλλά το ποιοι καταβράζουν και αυτό προπαγανδίζουν πρώτα απ' όλα στην εργατική τάξη.

Οι κύριοι αυτοί ισχυρίζονται, ότι αυτό το κατεβρασμένο βρωκίνο ενωτική απήχηση στην εργατική τάξη. Πόσο πιο μεγάλη απάντησε εμείς, θα ήταν αυτή η απήχηση, αν δεν εννοούσατε μόνο με το ΚΚΕ(μ-λ) και την ΚΙΝΗΣΗ, αλλά και με το ΚΚΕ και με το ΚΚΕσ, και με τους τροτσκιστές. Πόσο εννοούσατε μόνο με το ΚΚΕ(μ-λ) και την ΚΙΝΗΣΗ, αλλά και με το ΚΚΕ και με το ΚΚΕσ, και με τους τροτσκιστές. Πόσο εννοούσατε μόνο με το ΚΚΕ(μ-λ) και την ΚΙΝΗΣΗ, αλλά και με το ΚΚΕ και με το ΚΚΕσ, και με τους τροτσκιστές. Πόσο εννοούσατε μόνο με το ΚΚΕ(μ-λ) και την ΚΙΝΗΣΗ, αλλά και με το ΚΚΕ και με το ΚΚΕσ, και με τους τροτσκιστές.

Η ΚΙΝΗΣΗ δεν αποτελείται από κενόνες του κινήματος, αντίθετα μάλιστα με τις «θέσεις» που δημοσιεύσει αναδεικνύονται σ' ένα εξαιρετικά σημαντικό πολιτικό παράγοντα. Η στάση της απέναντι στον Μπίστη και τη ΣΑΚΕ, είναι ολότελα συνειδητή και δεν αποτελεί αλλά μια λαβωμένη εκτίμηση, όπως θέλουν να λένε οι οππορτουνιστές.

Το πολιτικό ξεπούλημα και το ταξικό κίνημα της ΚΙΝΗΣΗΣ είναι πρωταρχικό καθήκον σήμερα του μελ. κινήματος. Αν η ΚΙΝΗΣΗ θέλει να δικαιωθεί και να εξελιχθεί μέσα στο κίνημα του προποκατόρου Μπίστη, οι «δικό μας» οππορτουνιστές θέλουν να καθιερωθούν και να εξυψωθούν την ΚΙΝΗΣΗ, μέσα στο Μ-Λ κίνημα.

Αυτός ο ρόλος της οππορτουνιστικής Κ.Ε. θα γίνεται πιο καθαρός κι όλος από την συνείδηση, αν αυτή έκανε την αποκλιση να καταβείσει από το γράμμα μέσα στο κόμμα.

Μερικοί σύντροφοι λένε: Η ΚΙΝΗΣΗ και το ΚΚΕ(μ-λ) είναι οππορτουνιστές. Όμως όμως στεκόμαστε σε βασικά μιλ. θέσεις. Η δικιά μας Κ.Ε. κάνει το λάθος να θεωρεί μαρξιστές - λενινιστές, το οππορτουνιστές. Όμως κάνει μόνο αυτό το λάθος. Από την πλευρά της δεν έχει αρνηθεί, τουλάχιστον μέχρι σήμερα, τις αρχές και την κομματική γραμμή. Αυτό είναι ένα ολέθριο σφάλμα. Το να θεωρεί αυτή η Κ.Ε. συνεταίρα και σε πλήρη γνώση των γραμμών, το ΚΚΕ(μ-λ) και την ΚΙΝΗΣΗ, με οργανωμένους, είναι ήδη οππορτουνισμός. Αυτή η Κ.Ε. έχει αναδειχθεί σήμερα, σε κείνο που ο Λένιν αποκαλεί ως προέξηση, όταν έγραψε: «Ο υπονομιανθισμός και ο Τρότσκι έλπιζε να παύσει το ρόλο της προέξησης, που να αναλαμβάνει τη «καμπίνα ένοπλη» του δασμίου προσώπου, ομαδικά και ιδιαιτέρως, ανεξάρτητα το αν η μια ομάδα παρατρεφεί ή όχι τον λικνιστισμό. Αυτή η απουσία της προέξησης, αποτελεί ακριβώς όλη τη «ιδεολογική βάση» του σοβιετισμού του Τρότσκι και του Λένιν» (Μ. ΟΛΜΣΚΙΗ) - Ο Λένιν για τον Τρότσκι και τον τροτσκιισμό - σελ. 56). Και παρακατά:

«Τώρα υπάρχει θέμα αποκλειστικά για τη βασική αρχική θέση της πάλης ενάντια στο λικνιστισμό και επι πλέον όχι γενικά ενάντια στο λικνιστισμό, αλλά ενάντια σε ορισμένη ομάδα των ανεξάρτητων λικνιστιστών, την ομάδα του Μιχαήλ και Σία, την ομάδα του Παύλου και Σία. Αν ο Τρότσκι και ο Λένιν εκτίθενται τώρα να «μεριμνούν» το κόμμα με τη δασμίου πρόσωπα, ομαδικά και ιδιαιτέρως, τότε αυτοί θα είναι για μας, για όλους τους κομμουνιστές, μισοί, απεχτούμενοι πρόδοτοι του κόμματος και τίποτα παραπάνω». Και κάτω ο ίδιος ο Λένιν για τις υποχρησιμίες, προκειμένου να υπάρχει ειρήνη: «Αλλά το όνομα έτοιμος τότε να σε μολύνει και είναι και τώρα έτοιμος να σπρωχθεί και με τις πιο υπερβολικές ακόμα υποχρησιμίες, ως «δόν η γραμμή του κόμματος δεν θα υποκαταστήσει» «δόν υπεργραμμές δεν θα οδηγούν στην άρνηση αυτής της γραμμής» «δόν οι υποχρησιμίες δεν θα γρηγορούν σε ζήμιες», «η το τμήμα των οπαδών του λικνιστισμού και τον Οξφόρμια μέσα στο κόμμα» (Στο ίδιο σελ. 63).

Προ καθαρά ακόμα εκκρόσθηκε ο Λένιν σε τμήμα του το καλοκαίρι του 1905:

Κ.Ε. Αυτή δεν ήταν μια ικανοποιητική πάντως ήταν μια και αρχίζοντας απήχηση, που δεν αντιστοιχούσε σε όμας ονόματι και ολόΣΑΚΕ - πλεονέκτης της ΚΙΝΗΣΗΣ.

Είτε όμως οι Α.Π. και Α.Ρ. είχαν ένα κόμμα από τα συνειδημένα τους κέρματα, είτε η ΚΙΝΗΣΗ έδρασε αρχικά τις προθέσεις της, ένα είναι γεγονός, ότι το γράμμα της ΚΙΝΗΣΗΣ στις 14 του Μάρτη αποτελεί μια νέα ποιότητα, που προσδιορίζει μια φαινομενία για την ΚΙΝΗΣΗ, πιο πέρα από κείνο που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε οππορτουνισμό.

Αυτό το γράμμα βάζει ουσιαστικά σε αμφισβήτηση τη θέση της ΚΙΝΗΣΗΣ, ακόμα και μέσα στο δημοκρατικό κίνημα και σε ιδεολογικό επίπεδο την κατατάσσει στο ρεβιζιονισμό.

Η ομάδα Μπίστη δεν είναι μια οππορτουνιστική οργάνωση, είναι μια δεξιά, ρεβιζιονιστική, προδοκατόρική, αντιδραστική ομάδα στην υπηρεσία του ΠΑΣΟΚ και μάλιστα της πιο δεξιάς προδοκατόρικής και αυταρχικής τάξης του ΠΑΣΟΚ.

Όσο για την ΣΑΚΕ, αυτή δεν είναι αλλά μια οππορτουνιστική ομάδα που δεν αναφέρεται στην Σκέψη - Μάο - Τσούνγκ, αλλά μια βαθιά, ανοιχτή εχθρική προς τη Σκέψη Μάο Τσούνγκ ολόκληρη και αντι-ενωτική ουσιαστικά ομάδα, στην υπηρεσία του Αλβανικού τροτσκιισμού.

Η ΚΙΝΗΣΗ δεν αποτελείται από κενόνες του κινήματος, αντίθετα μάλιστα με τις «θέσεις» που δημοσιεύσει αναδεικνύονται σ' ένα εξαιρετικά σημαντικό πολιτικό παράγοντα. Η στάση της απέναντι στον Μπίστη και τη ΣΑΚΕ, είναι ολότελα συνειδητή και δεν αποτελεί αλλά μια λαβωμένη εκτίμηση, όπως θέλουν να λένε οι οππορτουνιστές.

Το πολιτικό ξεπούλημα και το ταξικό κίνημα της ΚΙΝΗΣΗΣ είναι πρωταρχικό καθήκον σήμερα του μελ. κινήματος. Αν η ΚΙΝΗΣΗ θέλει να δικαιωθεί και να εξελιχθεί μέσα στο κίνημα του προποκατόρου Μπίστη, οι «δικό μας» οππορτουνιστές θέλουν να καθιερωθούν και να εξυψωθούν την ΚΙΝΗΣΗ, μέσα στο Μ-Λ κίνημα.

Αυτός ο ρόλος της οππορτουνιστικής Κ.Ε. θα γίνεται πιο καθαρός κι όλος από την συνείδηση, αν αυτή έκανε την αποκλιση να καταβείσει από το γράμμα μέσα στο κόμμα.

Μερικοί σύντροφοι λένε: Η ΚΙΝΗΣΗ και το ΚΚΕ(μ-λ) είναι οππορτουνιστές. Όμως όμως στεκόμαστε σε βασικά μιλ. θέσεις. Η δικιά μας Κ.Ε. κάνει το λάθος να θεωρεί μαρξιστές - λενινιστές, το οππορτουνιστές. Όμως κάνει μόνο αυτό το λάθος. Από την πλευρά της δεν έχει αρνηθεί, τουλάχιστον μέχρι σήμερα, τις αρχές και την κομματική γραμμή. Αυτό είναι ένα ολέθριο σφάλμα. Το να θεωρεί αυτή η Κ.Ε. συνεταίρα και σε πλήρη γνώση των γραμμών, το ΚΚΕ(μ-λ) και την ΚΙΝΗΣΗ, με οργανωμένους, είναι ήδη οππορτουνισμός. Αυτή η Κ.Ε. έχει αναδειχθεί σήμερα, σε κείνο που ο Λένιν αποκαλεί ως προέξηση, όταν έγραψε: «Ο υπονομιανθισμός και ο Τρότσκι έλπιζε να παύσει το ρόλο της προέξησης, που να αναλαμβάνει τη «καμπίνα ένοπλη» του δασμίου προσώπου, ομαδικά και ιδιαιτέρως, ανεξάρτητα το αν η μια ομάδα παρατρεφεί ή όχι τον λικνιστισμό. Αυτή η απουσία της προέξησης, αποτελεί ακριβώς όλη τη «ιδεολογική βάση» του σοβιετισμού του Τρότσκι και του Λένιν» (Μ. ΟΛΜΣΚΙΗ) - Ο Λένιν για τον Τρότσκι και τον τροτσκιισμό - σελ. 56). Και παρακατά:

«Τώρα υπάρχει θέμα αποκλειστικά για τη βασική αρχική θέση της πάλης ενάντια στο λικνιστισμό και επι πλέον όχι γενικά ενάντια στο λικνιστισμό, αλλά ενάντια σε ορισμένη ομάδα των ανεξάρτητων λικνιστιστών, την ομάδα του Μιχαήλ και Σία, την ομάδα του Παύλου και Σία. Αν ο Τρότσκι και ο Λένιν εκτίθενται τώρα να «μεριμνούν» το κόμμα με τη δασμίου πρόσωπα, ομαδικά και ιδιαιτέρως, τότε αυτοί θα είναι για μας, για όλους τους κομμουνιστές, μισοί, απεχτούμενοι πρόδοτοι του κόμματος και τίποτα παραπάνω». Και κάτω ο ίδιος ο Λένιν για τις υποχρησιμίες, προκειμένου να υπάρχει ειρήνη: «Αλλά το όνομα έτοιμος τότε να σε μολύνει και είναι και τώρα έτοιμος να σπρωχθεί και με τις πιο υπερβολικές ακόμα υποχρησιμίες, ως «δόν η γραμμή του κόμματος δεν θα υποκαταστήσει» «δόν υπεργραμμές δεν θα οδηγούν στην άρνηση αυτής της γραμμής» «δόν οι υποχρησιμίες δεν θα γρηγορούν σε ζήμιες», «η το τμήμα των οπαδών του λικνιστισμού και τον Οξφόρμια μέσα στο κόμμα» (Στο ίδιο σελ. 63).

Προ καθαρά ακόμα εκκρόσθηκε ο Λένιν σε τμήμα του το καλοκαίρι του 1905:

«Η Ρώδα» - Χόλστ, όπως ο Ρακόβσκι σπουδάζει, είναι όλα κατά τη γραμμή μας, οι πιο επιζητούμενοι κοσμοκράτες, από την άποψη, ότι όλοι οι διάφοροι σόρμεις, είναι όλη της ενότητας με τους οππορτουνιστές, όλοι οι διάφοροι σόρμεις, έστω αν απουσιάζουν, όλοι σπρωμένοι (δασμιαστική του εκλογικού αντι του επαναστατικού μαρξισμού) - Στο ίδιο σελ. 158).

Τι άλλο είναι οι Α.Π. και Α.Ρ. από προέξησης, διατεθειμένοι για τις πιο απίθανες υποχωρήσεις, προκειμένου να περάσουν, όλοι οι επαναστατές σύντροφοι του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ στην στρατόφυα των «δόν εταίρων». Αυτοί ολόκληροι να λένε: «Η ενότητα θα είναι μακριά διαδοχικά», για να κληθεί χάρισμα τους συντρόφους που απεχθάνονται την πολιτική γραμμή του ΚΚΕ(μ-λ).

Ναι, όμως ισχυριζόμαστε μάλιστα, ότι αυτή η ενότητα δεν θα γίνει ποτέ, γιατί είναι έξω από αρχές. Όμως η ιδεολογική και πολιτική ταπεινή στο ΚΚΕ(μ-λ) και την ΚΙΝΗΣΗ, έχει ήδη πραγματοποιηθεί. Όχι μόνο με το καλέσμο για «αποχή» στη γραμμή του ΚΚΕ(μ-λ) αν επικρατήσει όχι μόνο με την υπατάχηση του οποίου κακού λένε και κάνουν οι ΚΚΕ(μ-λ) και η ΚΙΝΗΣΗ σαν επιτρέπονται λάθη μιλ. οργανώσεων, όχι δηλαδή μόνο με το σφαιρίδιο της πάλης ενάντια στον οππορτουνισμό, όχι μόνο με το καλύτερο του δρόμου στην ΚΙΝΗΣΗ και πιο πολύ στο ΚΚΕ(μ-λ) να στρατολογήουν επαναστατές και να τους δηλητηριάζουν ανενοχλά μέχρι εκείνη τη μακρινή όλη στιγμή που θα «γίνει η ενότητα», αλλά ήδη με τη σημερινή πολιτική πλατφόρμα της εκλογικής συνεργασίας. Δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη για το πιο πάνω οι οππορτουνιστές προέξησης της Κ.Ε. καλύτερα για το πιο τα πάντα κινώμα.

Εφ' όσον αυτοί βάλαν κάτω από αυτό το κείμενο την υπογραφή τους, αυτό είναι ένα κομματικό κείμενο. Είναι ένα κομματικό κείμενο και για τις οργανώσεις. Αυτό σημαίνει όταν λέμε κοινή πλατφόρμα μιας οποιασδήποτε συνεργασίας.

Δεν επιτρέπεται ποτέ κείμενο κοινή πλατφόρμα να αναρριβεί έστω και μια θέση κείνου από τους συνεργάτες. Αν οι συνεργάτες ακουθάντων σε μια τέτοια θέση, αλλά την ξεπερνάν εφ' όσον δεν είναι θεμελιώδη για το χαρακτηρισμό και το σκοπό της συνεργασίας.

Επειδή μια τέτοια συνεργασία δεν ήταν δυνατή, ο οππορτουνισμός του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ και ο οππορτουνισμός της ΚΙΝΗΣΗΣ, υποχρήτηκαν στην οππορτουνισμό του ΚΚΕ(μ-λ), που κι αυτός όμως ήταν γραμμοκρατικός. Η πλατφόρμα που βρήκε είναι σφραγισμένη οππορτουνιστική, με «αποχή» εκείνου του ΚΚΕ(μ-λ). Ένα τέτοιο έκταγμα για το οποίο και οι 3 έταίροι υπατάχτηκαν, θεσπίστηκε στα κρήνηρα με την μοναδική ποιότητα δημοκρατίας από 3 φίλους. Μελετώντας το παντός, διαπιστώνουμε ότι για το ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ αποτελεί ένα ποιοτικό άλμα και καταστρατηγική την δεύτερη προέξηση μιας συμφωνίας σε ουσιαστική.

Και αρχίζοντας δεν πρόκειται για μια minimum πολιτική πλατφόρμα, αλλά για μια προσημασμένη ιδεολογικοπολιτική πλατφόρμα, πράγμα που αποκλείεται και από τον τίτλο της συμφωνίας - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ - Όλη η φιλομαρία για προεκλογική πολιτική συνεργασία καταρρέει.

Η ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΥ

Η πλατφόρμα δίνει έμφαση στις παγκόσμιες στρατηγικές αντιθέσεις και αναφέρεται εκτεταμένα από κομματική άποψη, στην πάλη ενάντια στο σύστημα, το ρεφορμισμό, αλλά και το ρεβιζιονισμό. Όμως με τέτοιο τρόπο, ώστε να πολιτικοποιήσει βασικά, οι βαθύτερες μαρξιστικές - λενινιστικές αντιλήψεις. Προκειμένου για μια προσημασμένη οππορτουνιστική πλατφόρμα, που ξεπερνάει κατά πολύ εκείνη που το 1/3 του κόμματος καταγράφει στη συνειδητοποίησή μας.

Ω ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΛΑΤΗΣ

Πρώτο, Αναφέρεται η αντίληψη της θεωρίας των τριών κόσμων, ως προς τα βασικά της τουλάχιστον ουσιαστικά. Ιδιαίτερα όσον αφορά τον Β' κόσμο τ' πάργει η παρακάτω διατύπωση:

«Η ενότητα με τον ανοιχτό οππορτουνισμό ήταν η διάσπαση με την επανασταση. Η θεωρία αυτή της ενότητας πήρε, η πολιτική γραμμή που της ανέθεσε το δόγμα υπήρχε. Όμως η ίδια η οππορτουνιστική ενότητα δεν υπήρχε.»

Όμως οι ιμπεριαλιστικές χώρες του Β' κόσμου, δεν διαφοροποιούνται μόνο από τις επαναστάσεις ως προς το ότι έχουν -περιορισμένες δυνατότητες- αλλά και μάλιστα περισσότερο, ως προς το ότι γίνονται οι ίδιες αντικείμενο επέμβασης, εκμετάλλευσης και απείλων από την πλευρά των υπερδυνάμεων.

Δεύτερο, Υπόγειη αποσπώρηση αλλά και άρνηση ουσιαστικά της ύπαρξης ενός γ' κόσμου που αντιστέκεται ενωτικά στον Ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό, σαν διεθνής παράγοντας.

Μια από τις αιτίες της σημερινής κρίσης του ιμπεριαλιστικού συστήματος, είναι ακριβώς η αντίσταση αυτών των χωρών, στην οικονομική εκμετάλλευση και την πολιτική διεπίδηση των ιμπεριαλιστών.

Τρίτο, Για μια πλατφόρμα που αναφέρεται με «κομμουνιστικό» τρόπο στην παγκόσμια διάταξη των δυνάμεων, είναι απαραίτητη η άρνηση της τομωήτης, ότι ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός είναι ο πιο σπείτικος.

Τέτατο, Διαπιστώνεται η θέση, ότι το «κρίσιμ χαρακτηριστικό της περιόδου που διανύουμε, είναι η αυξανόμενη επίθεση της συγκρομής αντίστασης ενάντια στο προλεταριάτο και της λαού». Αυτή η θέση βάζει έμφαση σαν κενός τις δύο βασικές αντιθέσεις του σύγχρονου κόσμου, (την αντίθεση αστ. τάξη - προλεταριάτο σ' όλες τις χώρες του κόσμου) (τροτσκισμός) και την αντίθεση ιμπεριαλισμός - λαός). Τέτοια θέση ποτέ δεν είχε το κόμμα μας. Αντίθετα μάλιστα κινώμα πάντα την υποστήριξη, ότι μέσα στις πιο οξυμμένες αντιθέσεις, από τις βασικές ήταν οι ενδοιμπεριαλιστικές (ιδιαίτερα ο ανταγωνισμός των δύο υπερδυνάμεων).

Πέμπτο, Καταρριβείται η τέταρτη βασική αντίθεση Καπιταλισμός - σοσιαλισμός, έτσι ώστε να «φάκε να γίνει δεκτή η θέση του ΚΚΕ(μ-λ) και της ΚΙΝΗΣΗΣ, για ρεβιζιονιστική Κίνα. Πέρα από τη δαιδαλώδη στην υιοθέτηση μ' αυτών των τρόπων μιας τέτοιας θέσης και ανεξάρτητα από τη δικιά μας συμφωνία στο ότι η Κίνα είναι ρεβιζιονιστική, το ζήτημα της 4ης βασικής αντίθεσης δεν είναι λιγότερο θεωρητικό.

Με ΣΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Πρώτο, Διαπιστώνεται η ρεβιζιονιστική θέση και μάλιστα σε περίοπτη θέση στην εισαγωγή, ότι η «Ελλάδα είναι μια εξαρτημένη χώρα και πιο συγκεκριμένα από τις Δύσικες, ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, στα ιμπεριαλιστικά πλαίσια».

Η Ελλάδα είναι εξαρτημένη συνολικά από τον ιμπεριαλισμό, δηλαδή και από τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό, ανεξάρτητα το ποιο είδαρση θεωρεί κανείς, οι είναι εντονότερη σε κάθε φάση.

Δεύτερο, Διαπιστώνεται παντοφάρα η θέση, ότι «δεν υπάρχει ανεξάρτητη κατάσταση το ρόλο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού». Πρόκειται για σαφές ξεπούλημα των όρων της συνδιασκευμένης απόφασης του κομματος μας και μια πρόκληση στους συντρόφους που διαφωνού μ' αυτήν. Ταυτόχρονα έχει διαγραφεί η λέξη «σοβάρ» από την διατύπωση της minimum πλατφόρμας που είχε προτείνει το κόμμα μας, όπου αναφερόταν τα «σοβάρ» ανωτάτα της κι βερύνησης στην Ε.Σ.Σ.Δ.

Τρίτο, Μειώνεται, μέχρις ουσιαστικής άρνησης, ο ρόλος του ΚΚΕζ σαν προκατόρου της Ε.Σ.Σ.Δ., μέσα από την συχνή ανασφαρό στον ρεφορμισμό του, αλλά και από την προσέχηση της θέσης, που είναι ζήτη προ το κόμμα μας ότι «Τα ανώτατα του ΠΑΣΟΚ στο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό γίνονται και...» «αυτοί οι «σοβάρ» κάτω από τα πόδια του Κ.Κ.Ε.» Δηλαδή τα ανώτατα προς Ε.Σ.Σ.Δ. του ΠΑΣΟΚ, έρχονται σε αντίθεση με την στρατηγική του ΚΚΕζ. Γενικότερα πέρα από τα ίδια τα επι μέρους σημεία, αυτή η πλατφόρμα βάζει κάτω από τον όγκο της αντιαμερικανικής γραμμής, το ελάχιστο θετικά της σημαία, σημεία που είναι και από μόνο τους και σε ανάλυση, πολύ πιο έντονα στη συνδιασκευμένη απόφαση, (ανασχεδιάστηκε στο σκέλος της συνδιασκευμένης απόφασης, που αφορά την εσωτερική κατάσταση, μιας και το διεσκέ σκέλος που είναι θετικό, δεν δημοσιεύτηκε ποτέ, ακριβώς γι' αυτό το λόγο).

Τέτατο, Σαν πλατφόρμα μιας υποτιθέμενη «κομμουνιστικής αριστεράς», αφήνει στην μάλιστα το βασικό ζήτημα της επανάστασης και της οικοδόμησης του κομματος της εργατικής τάξης. Ζητήματα που από τα βάθος και την επικαιρότητα τους έχουν, δεν μπορούν να απορροφήσουν σημεία πλατφόρμας του οππορτουνισμού.

ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΩΝΙΩΝ

Το δικό μας λάθος, ο δικός μας οππορτουνισμός είναι ότι δεχθήκαμε το ανεξέλεγκτο να υποταχθούμε σε οππορτουνιστικές πλειοψηφίες, ή να συναρπάσουμε με πολιτικές οππορτουνιστικές μειοψηφίες. Αυτό είναι ένα αποτέλεσμα και μια προέξηση της ενότητας του '82. Αρχαικό ζήτημα όπως:

- Πολιτιστική επανάσταση.
- Το ότι η αστική τάξη υπάρχει μέσα στο κόμμα στην περίοδο του σοσιαλισμού.
- Η διατύπωση Μαρξισμός - Λενινισμός - Σκέψη Μάο Τσετσούνγκ.
- Το ότι ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός είναι η ανερχόμενη υπερδύναμη, καθώς και τα βασικά στοιχεία της θεωρίας των 3 κόσμων.
- Η ενιαία αντίληψη πάνω στη στρατηγική της σοσιαλιστικής - αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης.
- Η απουσία για παράνομο μηχανισμό και πηγές στο στρατό.

Όλα αυτά σε τε αμοιβαριζούνται μέσα από ψηφοφορίες, είτε γίνεται ζήτημα υιοθέτησης στην άρνηση της.

Στη πραγματικότητα τέτοιες ψηφοφορίες έχουν νόημα μόνο από την άποψη της καταμέτρησης του οππορτουνισμού, ή το ποιο τον εντοπισμού του βάθους μιας κομματικής κρίσης. Όμως δεν μπορεί ζήτημα υιοθέτησης.

Μας λένε οι οππορτουνιστές: «Μα όλες αυτές οι θέσεις έχουν περάσει. Είναι θέσεις του κόμματος. Τελικά με το κόμμα διωχνόμαστε μόνο στην πολιτική απόφαση και επειδή δεν αντίχετε να εισάγετε μειοψηφία, κάνετε γι' αυτό διάσπαση. Άλλωστε αυτή σας η γραμμή είναι υβριδική, τραβηγμένη, γιατί δεν καθόσατε μέσα μέχρι να διαπιστώθεί στην πράξη η ορθότητα της».

Ας απαντήσουμε με τη σειρά. Πρώτο: Ένα κόμμα δεν κρίνεται μόνο από τα κείμενά του, από τις γραπτές του κομματικές αποφάσεις. Κρίνεται επίσης και μάλιστα περισσότερο από το αν κάνει πράξη αυτές τις αποφάσεις, ιδιαίτερα το πρόγραμμα και το καταστατικό του.

Ένα κόμμα που στην καθοδήγησή του κινώμαται από τους οππορτουνιστές, δεν μπορεί κομμάτι σωστή απόφαση να βάλει σε εφαρμογή. Αντίθετα βάζει σε εφαρμογή την αντίθετη γραμμή.

Μα πώς γίνεται να μπορούν να βρουν σωστές θέσεις από κύρια οππορτουνιστική καθοδήγηση. Είναι από: Μέσα από τους ελλείψεις και τις διαστάσεις των οππορτουνιστών. Παρτε μία-μία τις βασικές θέσεις που προαναφέραμε.

Η πολιτιστική επανάσταση πέρασε προνομιόκρατη στην Κ.Ε. με ένα υψηλό διάσφαρό καθώς στη θέση την υποστήριξαν οι οππορτουνιστές Παπαδόπουλος, Παπαγιαννίου, Β. σε μέτωπο μαζί μας ενάντια στους υπόλοιπους.

Η αστική τάξη μέσα στο κόμμα, που είναι η βασική βάση του Μουσίου, δεν πέρισε, παρ' όλο που νήσαν θετικά δόν οππορτουνιστές. Ήταν λάθος στη βάση για μας να μην επιμεινόμεν στη συνέχεια της πάλης μέσα στην Κ.Ε., πάνω σ' αυτό το κενωτικό ζήτημα.

Ο Μαρξισμός - Λενινισμός - Σκέψη Μάο Τσετσούνγκ πέρασε ομόφωνα, εκτός του ρεβιζιονιστή Γ. Δεν είναι όργανο πολιτικής αντιμέτρησης, να εισαχθούν στην θεωρία της συνέχισης της επανάστασης και στην πολιτιστική επανάσταση και να δέχονται τη Σκέψη Μάο Τσετσούνγκ σαν ανάκτηση του μαρξισμού - λενινισμού; Η Σκέψη Μάο Τσε Τσούνγκ δεν είναι το κείμενο για τις αντιθέσεις στους κόλπους του λαού, ή η δυνατότητα που ξεκινάει από την ύλη, ή οι 10 μεγάλες σχέσεις. Είναι η θεωρία της συνέχισης της επανάστασης κάτω από τις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου με βασικό πυρήνα την βάση για την αστική τάξη μέσα στο κόμμα.

Όπως ακριβώς ο Λενινισμός, δεν είναι η ανάπτυξη του Λένιν στην δικτατορία του προλεταριάτου ή στο κόμμα νέου τύπου, αλλά είναι πρώτα και κύρια, η θεωρία που για την ανισομερή ανάπτυξη του ιμπεριαλισμού, με πρώην τη θέση για την δυνατότητα της νίκης της επανάστασης σε μη μόνο χώρα.

Η θέση για παράνομο μηχανισμό υπονομιάς στην πράξη, το ίδιο και η θέση για να πηγαίνει στο στρατό, μέσα από τη συνδικαλιστική, φιλομαρματική αντίληψη του Ριζικού.

Η θέση για την κομματική οικοδόμηση στη βάση των εργασιαστικών πειρήνων, χτυπήθηκε με την «οικοδόμηση» κατά τους «82», στην Κ.Ε. και το Π.Γ.

Συνεχίζεται στο επόμενο φύλλο

30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΤΙΚΗ «6η ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ»

— ΝΑ ΚΑΤΑΓΕΛΘΕΙ — ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΛΥΣΗΣ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΛΟΙ

«6η Ολομέλεια»

«Ο σ. Ζαχαριάδης, αντί να στρέψει την κύρια κατεύθυνση στην πάλη του κόμματος ενάντια στους άγγλους ιμπεριαλιστές, διευτύσσει τη θεωρία του «ελληνικού άξονα» που αποπροσανατολίζει το κόμμα. Στη 12η Ολομέλεια λέει: «Ετσι καθιερώνω στο συμπέρασμα, όπως διαμορφώθηκε η εσωτερική κατάσταση και η θέση της 12ης Ολομέλειας σ' αυτή μέσα στις συνθήκες του 2ου παγκόσμιου πολέμου, ότι μια ρεαλιστική εξωτερική πολιτική από μέρους του ΕΑΜ και της ΠΕΕΑ θέσπρισε να κινήσει αντίθετα σε δύο κεντρικούς πόλους: Τον Ευρωπαϊκό - Βαλκανικό με κέντρο την Ρωσία. Και τον Μασσαλιώτικο με κέντρο την Αγγλία. Σοστή εξωτερική πολιτική ήταν εκείνη που θ' αποσκοπούσε έναν ελληνικό άξονα που θα σήκωνε αυτούς τους δύο πόλους. Και αυτοί απ' την πλευρά που ενδοκρούσε τα ελληνικά συμφέροντα διατηρούσαν ένα είδος ισορροπίας ανάμεσα τους, με την κεντρική πάντα σκέψη ότι το στήριγμα στην βορρά πόλο θα ήταν η "αποσκοπούσε" αντίστασής και η "αμβλύνει τις αμοιβαίες κρατά στην Ελλάδα ο νότιος. Θάταν σαν ένα αντίστροφο για να λένονται και να κανονίζονται προς το συμφέρον του λαού, πολι-

τά από τα οικονομικά κεντρικά προβλήματα -στην πρώτη γραμμή αυτά που σχετίζονται με τα εξωτερικά μας σχέδια με ΔΕΟ.» - αποκακά προνόμια που ήταν εξαιρετικές, ιδιαίτερες στην Ελλάδα και άλλα παρόμοια που βαρύνουν τις αγγλοελληνικές σχέσεις. Αυτό από τη μια μεριά. Και από την άλλη για να στειρώνονται οι θέσεις και τα συνόρα μας προς βορρά. Μια τέτοια πολιτική θα παύσει στήρια στο έδαφος της ελληνικής πραγματικότητας και ήταν και είναι πραγματικότητα» (Απόφαση της 12ης Ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, Ετήσια και τελικό λόγο του Ν. Ζαχαριάδη έκδοση «Ρήμα» Αθήνα 1945, σελ. 21).

Η θέση που δεν μπορούμε να τη βγάλουμε πέρα με την Αγγλία που εκκρίθηκε και επικυρώθηκε από το σ. Ζαχαριάδη ισοδύναμο το ΚΚΕ να εξοπλιστεί με μια θωρακισμένη προσωπική για να παλαίει την καινούργια κατοχή. Η άποψη μάλιστα του σ. Ζαχαριάδη ότι μας χρειάζεται η βοήθεια της Αγγλίας για να κατοχυρωθούμε οι θέσεις και τα συνόρα μας από βορρά δικαιολογείται με τη σκέψη της αντίδρασης που ισχυρίζονται ότι η "ελληνικά στρατεύματα είναι απαραίτητα στην Ελλάδα για να περιοριστούν την ακριβοπώληση της ενάντια στην όλη απειλή από τα βορρά. Είναι ποιο φυσικό να υποθέσει κανείς πως οι ταλιπάδες

και τα λάθη του σ. Ζαχαριάδη που υποκλήθηκαν, δεν ήταν άσχετα με τις παραπάνω θεωρίες και απόψεις...

Νίκος Ζαχαριάδης

«Μια ακόμα ιστορική διαστρέβλωση είναι και η παραποίηση της θέσης του Ζαχαριάδη για τους δύο πόλους. Στο σ. Ζαχαριάδη έστρεψε η όλη την κύρια κατεύθυνση της πάλης του κόμματος ενάντια στους Άγγλους ιμπεριαλιστές ενώ σε άλλο μέρος και φωνάζει και οι πέτρες! Όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.

Σήμερα που προβάλλεται παντού η πολιτική της συνύπαρξης και που όλα σχεδόν τα κομμουνιστικά κόμματα στις καπιταλιστικές χώρες πήραν τη θέση της υποστήριξης της ουδετερότητας για τη χώρα τους και της φιλίας και της συνεργασίας με όλους (βλέπετε λ.χ. και έκθεση Τολιάτι στην ευρεία ολομέλεια της ΚΕ και ΚΕΕ του ΚΚ Ιταλίας του Οχτώβρη 1961) μια τέτοια επίθεση σαν της φραξιονιστικής κλίμας απέναντι στους

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Σαν ένα ακόμα δείγμα των διώξεων των πολιτικών προσφύγων της Τασκένδης, που έμειναν πιστά στο ΚΚΕ και στον αρχηγό του Ν. Ζαχαριάδη, δημοσιεύουμε την παρακάτω έκθεση, που μας έστειλε ο σ. Λυκαρέας. Τα εγκλήματα των σοσιαλφασιστών του Κρεμλίνου, που ανάμεσα σ' αυτά ξεχωριστή θέση έχουν τα βασανιστήρια του σ., δεν θα μείνουν αναπάντητα.

Για την διεθνή επιτροπή εναντίον της πολιτικής χρήσης της ψυχιατρικής (ΙΑΡUP)

Ο Κώστας Κυργιάννης, δάσκαλος γεννήθηκε το 1912 στην Ήπειρο. Δούλεψε σαν δάσκαλος σε σχολεία των χωριών της Ήπειρου (1933-1940), πολέμησε στην πρώτη γραμμή του μετώπου κατά τον ελληνικό - ιταλικό πόλεμο (1940-1941) και κατά την γερμανική κατοχή εντάχθηκε στην Αντίσταση (ΕΑΜ - ΕΛΑΣ 1941 - 1945) και στο ΚΚΕ. Κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου (1946 - 1949) πολέμησε με τον υποκομμουνιστικό έλεγχο - Δημοκρατικό Στρατό - με το ψάβμο του αντισυνταγματάρχη. Μετά την στρατιωτική ήττα του ΚΚΕ (1949) βρέθηκε πολιτικός πρόσφυγας στην Τασκένδη της ΕΣΣΔ και φοιτήσε στην στρατιωτικοπολιτική σχολή του σοβιετικού στρατού στην πόλη Γκόρκι (1950 - 1942).

Μετά τον θάνατο του Στάλιν (1953) και την «αποσταλινοποίηση» του Χρουστώφ, ο Κώστας Κυργιάννης, μένοντας πιστός στην σταλινική «ορθοδοξία», πόντησε στη διασύνδεση της νέας ηγετικής ομάδας που έβγαζε το ΚΚΕ στα διασφα κέντρα των ελληνικών πολιτικών προσφύγων.

Παντρεύεται την Ελευθερία Κτενά (1953) και φοιτά σε νοσηριανά πανεπιστήμια της Τασκένδης όπου αποδίδει Λαϊκή Οικονομία (1955 - 1960). Το 1956 μαζί με χιλιάδες άλλους πολιτικούς πρόσφυγες, ζητεί να του επιτραπεί να φύγει για την Αλβανία ή στην Ιταλία. Απορρίπτεται και στα 1957 διαγράφεται από το ΚΚΕ. Από και μετέπειτα αρχίζει να διώκεται που εξοπλίζει οπισθητικά το καθεστώς εναντίον του και εναντίον της σκέψης του, που στα 1961 ζαναχτηρέυ να τους επιτραπεί η αναχώρηση τους για την Αλβανία (μέσω Κίνας, γιατί η ΕΣΣΔ αυτή τη χρονιά διέκοψε τις διπλωματικές της σχέσεις με την Αλβανία). Το καθεστώς απαντά εξορίζοντας τους στην Κοσταρική της Β. Καλιφόρνια, όπου παραμένουν απ' τον Οκτ. 1962 μέχρι και τον Αύγ. 1966, οπότε και δραπέτευσαν και υπάκουσαν στην ΑΑΜΑ ΑΤΑ, προτίκασα του Καζακστάν και παρουσιάζονται στο κ.βερνητικό μέγαρο, επαναλαμβάνοντας το ιστορικό τους. Στις 8.9.1966 συλλαμβάνονται και καταδικάζονται σε φυλάκιση 1 χρόνου η κ. Κτενά και 2 χρόνων ο κ. Κυργιάννης με την κατηγορία της «παροβίωσης του νομαϊκού καθεστώτος των πολιτικών προσφύγων». Εκτείνουν τις ποινές τους σε διαφορετικά στρατόπεδα κατανομοκρατικής εργασίας (στην αυτόνομη δημοκρατία της Μορναβόσκιας και μετά την έκταση της ποινής τους ξανα-επιστρέφουν στην Τασκένδη, χωρίς επιση-

μούλευμα κ.λ.π.

Τον Μάρτιο του 1969, μετά τις γινιστές συγκρούσεις μεταξύ των ενόπλων δυνάμεων της Ρωσίας και της Κίνας στα ρωσικινεζικά σύνορα (στομαχος Ουσσορι), πολλοί ελληνικές πολιτικοί πρόσφυγες με κεντροζοφίλο προσανατολισμό απειλήθηκαν στο Ανώτατο Σοβιέτ επιστολή με την οποία καταδικάζονταν τα γεγονότα και ζητούν και πάλι να τους επιτραπεί να αναχωρήσουν απ' την ΕΣΣΔ για την Αλβανία (μέσω Κίνας). Ανάμεσα στους υπογράφοντες εκ μέρους της «Μαρξιστικο - Λενινιστικής Οργάνωσης των Ελλήνων Πολιτικών Προσφύγων» της Τασκένδης είναι και ο Κώστας Κυργιάννης.

Οι ρωσικές αρχές μεθοδεύουν την αντίδραση τους και στις 31.7.1969 η ρωσική ασφάλεια συλλαμβάνει τον κ. Κυργιάννη, κι αφού τον κρατήσανε μέχρι τις 31.8.1969 στα κρατητήρια της, τον μεταφέρει στις 31.8.1969 στην ψυχιατρική πτέρυγα των φυλακών της Τασκένδης, όπου κρατούνται ψυχασθενείς ποινικοί. Στις διάφορες μονάδες του νοσηριανού των φυλακών αυτών, ο κ. Κυργιάννης θα κρατηθεί κάτω από άθλιες συνθήκες από τις 31 Αυγούστου 1969 μέχρι τον Δεκέμβριο του 1972, χωρίς να έχει ποτέ προσπαθήσει να αποδοτήσει δικαστήριο (αν πάρε κανείς κατά του πως συνελήφθη για παράβαση του άρθρου 1914 του ποινικού κώδικα της ΣΣΔ Ουζμπεκιστάν - προπαγάνδα που στρέφεται ενάντια στην σοβιετική κυβέρνηση - που προβλέπει ανώτατη ποινή φυλάκισης τριών χρόνων, ο κ. Κυργιάννης αν είχε δικαστεί και καταδικαστεί με την ανώτατη ποινή, θα είχε εκτεήσει την ποινή του και θα είχε αποφυλακιστεί στις 31.7.1972...).

Τον Δεκέμβριο του 1972, μεταφέρεται σε ειδικό ψυχιατρικό ίδρυμα για εγκληματίσσαντες χρόνιους ψυχασθενείς και αντίδρα σ' αυτό με απεργία πείνας ζητώντας την άμεση απελευθέρωση του και την αποδοχή της αιτήσεως του για αναχώρηση από την Ρωσία. Ενάντιον του θα χρησιμοποιηθεί η βίαιη σίτιση και το οπλοστάσιο των ψυχοφαρμάκων (ανάμεσα στα οποία και το Ηαλορενιδόλ). Σ' αυτό το ειδικό ίδρυμα, ο κ. Κυργιάννης συναντά και είκοσι ακόμα σοβιετικούς πολιτες που

κρατούνταν μόνο για λόγους αντίθεσης τους στην σοβιετική κυβέρνηση.

Τελικά, κάτω από την πίεση των διαβημάτων που γίνονται από συγγενείς και φίλους του κ. Κυργιάννη, στην Ελλάδα και την Δ. Ευρώπη, οι σοβιετικές αρχές τον μεταφέρουν από το ειδικό ψυχιατρικό ίδρυμα για να χορηγηθεί εγκληματίας σε κοινό ψυχιατρικό ίδρυμα που εποπτεύεται από το υπουργείο... εσωτερικών (Μάιος 1974). Εκεί θα κρατηθεί από τον Μάιο 1974 μέχρι της 22.3.1975 που απελευθερώνεται.

Κατά την παραμονή του στην ΕΣΣΔ, από τον Μάρτιο του 1975 μέχρι τον Μάρτιο του 1981 που επαναπατρίστηκε στην Ελλάδα συλλαμβάνονταν «προληπτικά» πριν από κάθε μεγάλη γιορτή ή επέτειο και κλείνονταν σε ψυχιατρείο για χρονικό διάστημα από 2 μέχρι 11 μέρες, κάθε φορά.

Ο κ. Κώστας Κυργιάννης επαναπατρίστηκε στην Ελλάδα στις 18.5.1981, όπου ζει δουλεύοντας (παρά την ηλικία του) σαν φύλακας σε παιδικές κατασκηνώσεις, για να συμπληρώσει την ελάχιστη σύνταξη που του χορηγήθηκε από την ΕΣΣΔ (11.000 δρχ.) στη θέση της ανωτάτης που δικαιούνταν με βάση τις τόσες δεκαετίες της δουλειάς του. Παράλληλα αναπτύσσει έντονη πολιτική δραστηριότητα και αρθρογραφεί σε εφημερίδες και περιοδικά ομοϊδεάτων του.

Σημαντικότερο είναι το γεγονός ότι ο κ. Κυργιάννης κατά τον επαναπατρισμό του, καταφερε να διασώσει όλο το αρχείο του που αφορά την περίπτωση του (ιδιαιτέρως ρωσικών αρχών, επιστολές σοβιετικών αξιωματούχων, επιστολές και διαβήματα ελληνών και ξένων για την στήριξη του, πρακτικά των συζητήσεων του με τους ρώσους ψυχιατρούς που κρατήθηκαν κρυφα από τον ίδιο, κ.ά.) και το οποίο είναι στη διάθεση της Διεθνούς Επιτροπής για την Πολιτική Χρήση της Ψυχιατρικής, Θεσσαλονίκη 11.11.85.

Από μέρους της Ελληνικής Επιτροπής εναντίον της Πολιτικής Χρήσης της Ψυχιατρικής:

- Γεώργιος Κάπρινης, επ. καθηγητής, Α.Π.Θ., ψυχίατρος
- Κλεάνθης Γρίβας, ψυχίατρος
- Δημήτρης Σκουραζάκης, ψυχίατρος
- Αλεξάνδρα Ευθυμιάδου - Γρίβα, παιδολόγος
- Κώστας Λιόντος, ψυχίατρος
- Ανδρόνικος Ζιάκος, δικηγόρος
- Παύλος Νεράντζης, δημοσιογράφος

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

ΕΚΛΟΓΕΣ 1946

«6η Ολομέλεια»

«Μετά τη Βάρκιζα οι κομμουνιστές και ο λαός αναστασιάζονται στις διατάξεις τους. Το κόμμα είχε τριάντα έτη στην πάλη και στο γράφο. Τα κομμουνιστικά μέλη που εκφράζουν τις διαθέσεις του ελληνικού λαού ζητούσαν συμμετοχή στις εκλογές της 31 του Μάρτη του 1946. Η συμμετοχή στις εκλογές και οι βάρκιζα, επιχείρησε του ΕΑΜ θύσαν ένα δυνατό όχημα στο λαϊκό δημοκρατικό κίνημα. Με την επιμονή θανάτου σ. Ζαχαριάδη παίρνεται απόφαση για αποχή μας από τις εκλογές, που δύο που οι διαθέσεις των μαζών και το συμφέρον του κινήματος υπαγόρευε τη συμμετοχή σ' αυτές και υπήρχε και υποκαταστή γνήσια διέλευση κομμάτων υπέρ της συμμετοχής. Η συμμετοχή στις εκλογές θα επέτρεπε στο κόμμα να αναδείξει όλες τις δυνάμεις του μαζικού λαϊκού κινήματος και να καθιερωθεί η επιχείρηση της παραπέρα πορείας του. Το παραπέρα κίνημα της αποχής είχε βαρύνοντες συνδέσεις σ' όλη την παραπέρα εξέλιξη του λαϊκού κινήματος. Από το άλλο μέρος, ύστερα από μνημονιακές μήνες σε πολύ μεγάλο βαθμό συν-

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

«...όσο για την πολιτική του δύο πόλων αποτελούσε και αποτελεί μια ρεαλιστική δημοκρατική εξωτερική ελληνική πολιτική στις μεταπολεμικές συνθήκες και συγκεκριμένη περίοδο ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος της χώρας μας.»

8 Μάρτη. ΜΕΡΑ ΓΙΟΡΤΗΣ 'Η ΠΑΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ;

ΜΕΡΟΣ Β'

Στο προηγούμενο φύλλο μ' αφορμή την 8 του Μάρτη ξεκινήσαμε μια προσπάθεια για να απαντήσουμε σε μερικά βασικά ερωτήματα πάνω στο γυναικείο ζήτημα πιο πολύ από την ιδεολογική και ιστορική σκοπιά.

Πράγματι μερικοί φίλοι και φίλες της «Νέας Ανατολής» θα μπορούσαν να παρατηρήσουν: «Κατά αυτά που μας είπατε για το παρελθόν, αλλά τι θα κάνουμε από εδώ και πέρα; Θα περιμένουμε παθητικά την επανάσταση, το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό για να δοθεί κάποια λύση στα προβλήματα της γυναίκας; Τι θα γίνει μ' αυτά που την βουρτσίζουν καθημερινά στη δουλειά, στο σχολείο, με τις πολλές φορές διπλή και τριπλή απλήρωτη δουλειά στο σπίτι, την οροντίδα των παιδιών και τόσα άλλα;

Σίγουρα όλα αυτά έχουν να κάνουν τουλάχιστον με τα εξής: 1) είναι ξένη προς την κομμουνιστική αντίληψη η τοποθέτηση ότι η επανάσταση θα έρθει έτσι και αλλιώς σαν ιστορική αναγκαιότητα χωρίς την πάλη του εργατικού και λαϊκού κινήματος ή η τοποθέτηση ότι αυτό το κίνημα δεν πρέπει τόσο να παλέψει για την κατάκτηση ορισμένων άμεσων αιτημάτων που μπορούν να πραγματοποιηθούν τώρα αλλά να αναβάλλει την επίλυση τους στο σοσιαλισμό. 2) από που ονομάζεται γυναικείο ζήτημα, παρ' όλο που αφορά ιδιαίτερα την γυναίκα, εκπηρεράζεται όμως, όπως είδαμε, από τις εξελίξεις όλων των κοινωνικών σφαιρών γι' αυτό ένα επαναστατικό γυναικείο κίνημα πρέπει να συμπεριλαμβάνει στις διεκδικήσεις του και αιτήματα που αφορούν γυναικό-

τητα την εργατική τάξη και το λαό.
Μα ας δούμε πως όλα αυτά παραβιβάζουν αναλόγως την κατάσταση της ελληνίδας και του γυναικείου κινήματος σήμερα στη χώρα μας και στην προσπάθειά μας να απαντήσουμε στο ερώτημα: «Ποιο κατ' αρχήν γυναικείο κίνημα και με ποιά μέθοδο πάλης, είναι ικανό να αντισπεράσει την μεγάλη πλειοψηφία των γυναικών, ιδιαίτερα των λαϊκών στρωμάτων;» Απαντώντας θα πάρουμε υπ' όψη ότι οι εργαζόμενες αποτελούν αντικειμενικά το ποιο πρωτοπόρο κομμάτι και ειδικά οι εργάτριες το πιο επαναστατικό, ενώ οι αγρότισσες αποτελούν το πρώτο σύμμαχο των εργαζόμενων γυναικών.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Στην Ελλάδα το 1985 οι γυναίκες αποτελούσαν το 51,32% του πληθυσμού* και οι ανεργούμενοι είναι μόνο το 28,25% και οι οικονομικά ενεργοί 70,75%. Μέση στην εργαζόμενη γυναίκα το μεγαλύτερο ποσοστό παρεμπόδιση είναι ηλικία των 20 - 24 χρονών και είναι το 36,56% των ετήσιων απ' αυτή της ηλικίας. Το ποσοστό αυτό σταθμικά πέφτει στις άμεσες εποχές ηλικίας. Μια άλλη κρίση οικονομική υπάρχει στην ηλικία των 40 χρονών και πάνω. Αν πάρουμε ως βάση στην ηλικία των 20 - 24 χρονών μόνο το 26,27% των γυναικών ηλικίας 24 χρονών είναι ανεργούμενες και στην ηλικία από 25 - 29 χρονών το ποσοστό αυτό αυξάνεται κατακόρυφα και γίνεται το 34,32% από το 30% στην ηλικία από 30 και πάνω. Το ποσοστό αυτό σημαίνει ότι η πτώση της γυναικείας εφόδου είναι συνδυασμένη με την περίοδο όπου η γυναικεία απασχόληση οικογένεια και παιδιά.

Το 1981 οι γυναίκες αποτελούσαν το 51,62% του πληθυσμού* και οι ανεργούμενες είναι το 31,33% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού. Το ποσοστό των εργαζόμενων οικονομικά στην ηλικία των 15 - 19 χρονών είναι το 17,16% των γυναικών οπότε της ηλικίας. Το ποσοστό αυτό ανέρχεται κατά 10% στην ηλικία από 20 - 24 χρονών που είναι το 30,76% για να μη είναι πτωχικό στην ηλικία από 25 - 29 χρονών που είναι το 36,38% και στην ηλικία των 30 - 44 χρονών που είναι 29,60%. Στη ηλικία από 15 - 19 χρονών μόνο το 17,16% των γυναικών είναι ανεργούμενες. Στην ηλικία 19 - 24 χρονών από το ποσοστό ανεργούμενων αλματώδως γίνεται 30% σταθμικά στην ηλικία των 25 - 29 χρονών που είναι το 37,31% και των 30 - 34 χρονών που είναι 36,22%. Από το ποσοστό αυτό βλέπουμε ότι ο κύριος διαχωρισμός σταθμικά καθοριστικό στοιχείο για την πτώση της εφόδου της γυναίκας, θεωρητικά από άρα από να για την ηλικία των 20 - 24 χρονών.

Από όλα αυτά δεν ερμηνεύονται της οξείας που ποσοστό ανεργούμενων των γυναικών στην ηλικία των 20 - 24 χρόνια και στην ηλικία των 25 - 29 χρόνια και στη συνέχεια από 30 και πάνω. Οι ανεργούμενες γυναίκες ανεργούνται στο 5,88% των γυναικών εργατικών ηλικιών στην ηλικία από 20 - 24 χρόνια και στο 3,29% από 25 - 29 χρόνια και στην ηλικία από 30 και πάνω. Η ανεργία των γυναικών στην ηλικία από 20 - 24 χρόνια και στην ηλικία από 25 - 29 χρόνια και στην ηλικία από 30 και πάνω είναι το 3,29% των γυναικών εργατικών ηλικιών στην ηλικία από 20 - 24 χρόνια και στο 3,29% από 25 - 29 χρόνια και στην ηλικία από 30 και πάνω. Η ανεργία των γυναικών στην ηλικία από 20 - 24 χρόνια και στην ηλικία από 25 - 29 χρόνια και στην ηλικία από 30 και πάνω είναι το 3,29% των γυναικών εργατικών ηλικιών στην ηλικία από 20 - 24 χρόνια και στο 3,29% από 25 - 29 χρόνια και στην ηλικία από 30 και πάνω.

κοινωνίας. Στην ίδια μορφή βρίσκεται ο λόγος για την προέλαση της ανεργίας - εφόδου για την ηλικία των 20 - 24 χρονών και της ηλικίας των 25 - 29 χρονών. Το ποσοστό για την ανεργία στην ηλικία από 20 - 24 χρονών είναι το 36,56% και οι ανεργούμενες 49,47%. Αυτό το ποσοστό μεταρρυθμίζεται από η οικονομικά ενεργά στη ηλικία των 20 - 24 χρονών με την ερμηνεύεται μεσοσταθμικά από την μη απασχόληση στη ηλικία εργατικά. Αυτό σημαίνει ότι η πτώση της εφόδου και οι επαναστατικές κρίσεις. Αυτό την επαναστατική απασχόληση που παραμένει πάντα στην ηλικία από 20 - 24 χρονών και στην ηλικία από 25 - 29 χρονών το ποσοστό αυτό αυξάνεται κατακόρυφα και γίνεται το 34,32% από το 30% στην ηλικία από 30 και πάνω. Το ποσοστό αυτό σημαίνει ότι η πτώση της γυναικείας εφόδου είναι συνδυασμένη με την περίοδο όπου η γυναικεία απασχόληση οικογένεια και παιδιά.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΛΕΙΤΑΙ ΝΑ ΕΠΙΛΕΞΕΙ: ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΣ, ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ;

Ποια είναι η κατάσταση του γυναικείου κινήματος στη χώρα μας σήμερα; Πώς είναι οι κινήσεις γυναικείες οργανώσεις και το ιδεολογικό ρεύμα τους σήμερα; Θα μπορούσαμε κατ' αρχήν στην ΟΓΕ (Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας) που αναπτύσσεται στη χώρα της γυναικείου κινήματος της ρεβιζιονιστικής και φεμινιστικής αντίληψης. Η ΟΓΕ (Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας) που αναπτύσσεται στη χώρα της γυναικείου κινήματος της ρεβιζιονιστικής και φεμινιστικής αντίληψης. Η ΟΓΕ (Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας) που αναπτύσσεται στη χώρα της γυναικείου κινήματος της ρεβιζιονιστικής και φεμινιστικής αντίληψης.

τοχή πρωτοβουλία. Οι βρεικοί αυτοί σταθμοί καλύπτουν ένα πολύ μικρό μέρος από τις υπάρχουσες ανάγκες. Η ύπαρξη υπέρτατα εξοπλισμένων μόνον τα μέσα και επανδρωμένων απ' όλες τις αναγκαίες ειδικότητες: η δημιουργία συμβουλευτικών σταθμών σε κάθε περιοχή, η πλήρης και άμεση εφαρμογή μαρκετινγκ περιθώρια για όλους και η καλύτερη της προληπτικής ιατρικής αποτελούν βασικές προτεραιότητες για την ανύψωση του επιπέδου της ιατρικής περίθαλψης που είναι μια από τις μεγαλύτερες ανάγκες του λαού. Μόνο μέσα σε αυτά τα πλαίσια οι μητέρες θα μπορούν να καλύψουν τις ιδιαίτερες ανάγκες τους. Αντίθετα σήμερα ένας μεγάλος αριθμός γυναικών σπάνουν την ώρα του τοκετού χωρίς ιατρική παρακολούθηση. Όλα αυτά συμβάλλουν στο να διατηρείται οπισθητική ή μη αναντιμέτωπη της μητέρας σαν κοινωνικό λειτουργό χωρίς ποτέ την πειστική ανακούφιση του λαού.

Στο χώρο της υγείας θα πρέπει να παλέψουμε δίπλα στον αγώνα για το κοινό και για τα ειδικά της προβλήματα. Οι γυναίκες παλεύουν επίσης για την απελευθέρωση από το λαό αλλά θα πρέπει να αναζητήσουμε στην πάλη αυτή πάλι είναι οι κινήσεις της ανθρωπότητας και του λαού της χώρας μας σήμερα οι πιο υπεύθυνες. Στη χώρα που είναι σήμερα η Ελλάδα να να κατακτήσει τη θέση που

«υπονόμηση της αλλαγής»!!

Η κινητοποίηση των φορητών είναι πρακτική υπονόμηση της Αλλαγής. Εκφράζουμε την απαιτητική ελληνική λαοκρατική και απαιτητική του για εξασφάλιση της κοινωνίας - αλλαγής και για εφαρμογή του νόμου - Αλλά το δηλώσαμε Παπανδρέου για την απεργία των φορητών.

Να λοιπόν που οι μάσκες αρχίσαν να πέτουν μία - μία. Να που ο ραδιόφωνος σκηνοθέτης αποκαλύπτει δημόσια με αυτές τις δηλώσεις, τις πρώτες, που θα σκεφτεί και τις επόμενες, το πρόθετο, προσπαθώντας να στηρίξει την αντικομμουνιστική πολιτική. Να λοιπόν που η -δεξιά πολιτική- του ΠΑΣΟΚ δεν είναι δημοφιλής γιατί κάποιον συντηρητικό δεξιό κύκλωμα της κυβέρνησης, αλλά πράγματι κατ' ελάχιστον από τον ίδιο τον Α. Παπανδρέου. Και φυσικά δεν προκειται από μια πιο δεξιά πολιτική, αλλά για την απαρχή μιας νέας και ακτινωμένης αντιπρακτικής - σοσιαλιστικής πολιτικής, πράκτικης, που θα συνοδεύεται από επικινδύνες αντιδραστικές ήπιες σαν την προηγούμενη. Όλοι είδαμε στην απεργία των φορητών αλλά και σε άλλες κινητοποιήσεις με ποικιλία τρόπων εξασφαλιστεί η κοινωνική ζύλη και πως προετοιμάζεται το μεγαλύτερο της

Αλλαγής. Είδαμε και καταλάβαμε πως από δω και πέρα, κάθε διεκδικητική οικονομική, πολιτική, δημοκρατική, εθνική και αβίαστα θα παίρνει τη μορφή του υπονομαστικού της αλλαγής και σαν τέτοια θα χτυπιέται ανελέητα από τον κρατικό κατασταλτικό μηχανισμό, που υπερασπίζοντας την Αλλαγή αυτόματα παίρνει προοδευτικό χαρακτήρα (βλέπε ΜΕΑ, νόμοι, δικαστήρια κ.λπ.).

Ας μη ξεχνάμε εδώ και τα μέχρι τώρα επιτεύγματα της πολιτικής του Α. Παπανδρέου που μας δείχνουν το δρόμο για το μέλλον. Ενδεικτικά αναφερόμαστε: ● Το άρθρο 4 ● Την αγρία φορολογία των μισθών ● Τα πρόσφατα οικονομικά μέτρα (κατάργηση ΑΤΑ κ.λπ.) ● Το προεδρικό διάταγμα που απαγορεύει τις αλλαγές ● και τα πιο πρόσφατα, την νόμιμη απόλυση απεργιών, σε απεργίες που το δικαστήριο κρίνει παράνομες. Είναι φανερό ότι αν συνεχίσει σταθερά ο Α. Παπανδρέου αυτή του την πορεία σε λίγο δεν θα έχει να ζητήσει τίποτα και απ' αυτόν τον Γαρουζάκο, που προσπάθησε να πάσει την κοινή γνώμη ότι 10 εκατομμ. εργάτες - μέλη της Αλληλεγγύης - είναι δεκάδες των Αμερικάνων στην Ποσειδώνη!! Αυτό είναι τα πρόσωπα του Α.Π. και της κλίμακας του, αυτό είναι και το σχέδιό του για το ελληνικό λαϊκό κίνημα. Καλό θα ήταν όμως να πάρει υπ' όψη ότι και οι ελληνικές προεκτάσεις του και οι Έλληνες κομμουνιστές έχουν πολλά διδάγματα και διδάσκονται από την πείρα των κινήσεων ιδιαίτερα εκείνων των χρόνων, όπου ο σοσιαλ - σοσιαλισμός, έχει την εξουσία.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.
ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΤΖΕΡΟΥ 55
ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 5241058
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1
Π.ΚΟΚΚΙΝΙΑ ΤΗΛ. 4928007

Μηνίζοντας στην παραγωγή ανεργία της γυναικείας εφόδου διαπιστώνουμε ότι οι μισθούμενοι είναι το 43,92% των γυναικών της ηλικίας από 20 - 24 χρονών και το 50,08% από 25 - 29 χρονών και το 50,08% από 30 και πάνω. Η ανεργία των γυναικών στην ηλικία από 20 - 24 χρονών και στην ηλικία από 25 - 29 χρονών και στην ηλικία από 30 και πάνω είναι το 3,29% των γυναικών εργατικών ηλικιών στην ηλικία από 20 - 24 χρόνια και στο 3,29% από 25 - 29 χρόνια και στην ηλικία από 30 και πάνω.

Η ΕΓΕ (Ενωση Γυναικών Ελλάδας) αποτελεί την προέλαση της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ στη χώρα της γυναικείας κοινωνίας. Εκπαιδεύει σταθερά και οργανώνει πολιτικά και τοποθετείται, βασικά με όραση το ότι είναι η μόνη η μόνη λύση της γυναίκας με τον άνδρα υπέρτατο. Το θέμα είναι οι αλλαγές κοινωνίας και κοινωνία στο πλαίσιο της σημερινής οικονομίας και της προμηθευτικής.

Σήμερα από το ρεύμα και αυτές οι οργανώσεις, όπως και άλλες λιγότερο γνωστές που υιοθετούνται από την Νέα Δημοκρατία, παύει να υποστηρίζεται και η ένα μεγάλο βάθος αντίστασης από την μεγάλη πλειοψηφία των γυναικών. Οι γυναίκες των λαϊκών στρωμάτων και ιδιαίτερα οι εργαζόμενες και οι αγρότισσες ήδη σε νοσηρότερο ποσοστό από τα άλλα έχουν στραφεί προς τα δεξιά. Από την θέση τους ως οι οργανωμένες δεν μπορούν να επιστρέψουν μαζικά όπως τις γυναίκες. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι κομμουνιστές δεν πρέπει να ελαττώσουν με συνέχισή τους μ' αυτά τα θέματα και ιδιαίτερα με το ρεβιζιονισμό.

Η σύγκρουση στον κόλπο της Σύρτης

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Πρόκειται για μια προκλητική, τραμποκική ενέργεια της αμερικανικής υπερδύναμης, για μια επίδειξη ισχύος που μπορούσε να γίνει κατάστασή στην περιοχή.

Πρόκειται για μια ενέργεια ενός παγκόσμιου ηγεμονιστή και ταιριάζει μόνο στο δίκαιο του παγκόσμιου ηγεμονισμού και σαν τέτοια συννοείται θα μάσια στα παρακάτω λόγια του Σούλετ: «Με τις ασκήσεις αυτές δεν προσπαθούμε να κόψουμε τον αέρα του Καντάφι. Ο στόχος είναι να εξασφαλίσουν οι ΗΠΑ το δίκαιωμα να πραγματοποιούν ναυτικές και αεροπορικές ασκήσεις σε οποιοδήποτε σημείο της υδροσφαιρας».

Έτσι σκόπεύεται κι έτσι κάνει η Αμερική.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΟΜΩΣ ΠΩΣ ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ.

Η Λιβύη είναι μια μικρή χώρα του τρίτου κόσμου και θα έπρεπε να είναι κανείς πολύ επιεικής μαζί της ακόμα και όταν ένας υπερϊσχυρός ηγεμονιστικός που την ταλαιπωρεί βαναύσα, όπως ο Καντάφι, επιχειρεί να αφαιρέσει καταπατώντας κάθε αντίληψη διεθνούς δικαίου, σε 200 μίλια τα χωρικά της ύδατα.

Επιεικής με την έννοια ότι τέτοιες ενέργειες πρέπει να γίνονται να κωλυσιάζονται και οι δράστες να απομονώνονται πολιτικά, όσο επιμένουν σ' αυτές.

Όμως η πολιτική του Καντάφι πάει πολύ πιο πέρα από τα 200 μίλια και την ασφάλεια της παγκόσμιας τζαμαϊρίτσας που θέλει να εγκαθιδρύσει.

Αναφερόμαστε σε μια στρατοκρατική φασιστική πολιτική στο εσωτερικό και μια επιθετική πολιτική στο εξωτερικό. Έτσι η Λιβύη στην ουσία έχει διχοτομηθεί και κατέχει το μισό Τσαντ, αφού με το πιο ωμό τρόπο αναμειχθηκε στα εσωτερικά της μικρής και πολύ στωχής αυτής χώρας 2ο Η Κανταφική ηγεσία έχει επιδοθεί σε μια πρακτική εξόντωση των πολιτικών της αντιπάλων σε όλη τη χώρα του κόσμου κι αν βρισκόταν καταπατώντας έτσι ωμά και τους νόμους αυτής της χώρας αλλά και το στοιχειώδες δικαίωμα του πολιτικού ατόμου, διασφαλίζοντας μια νέα μορφή πολιτικής βαρβαρότητας στις διεθνείς σχέσεις αλλά και στην άσκηση της εσωτερικής φασιστικής καταστολής.

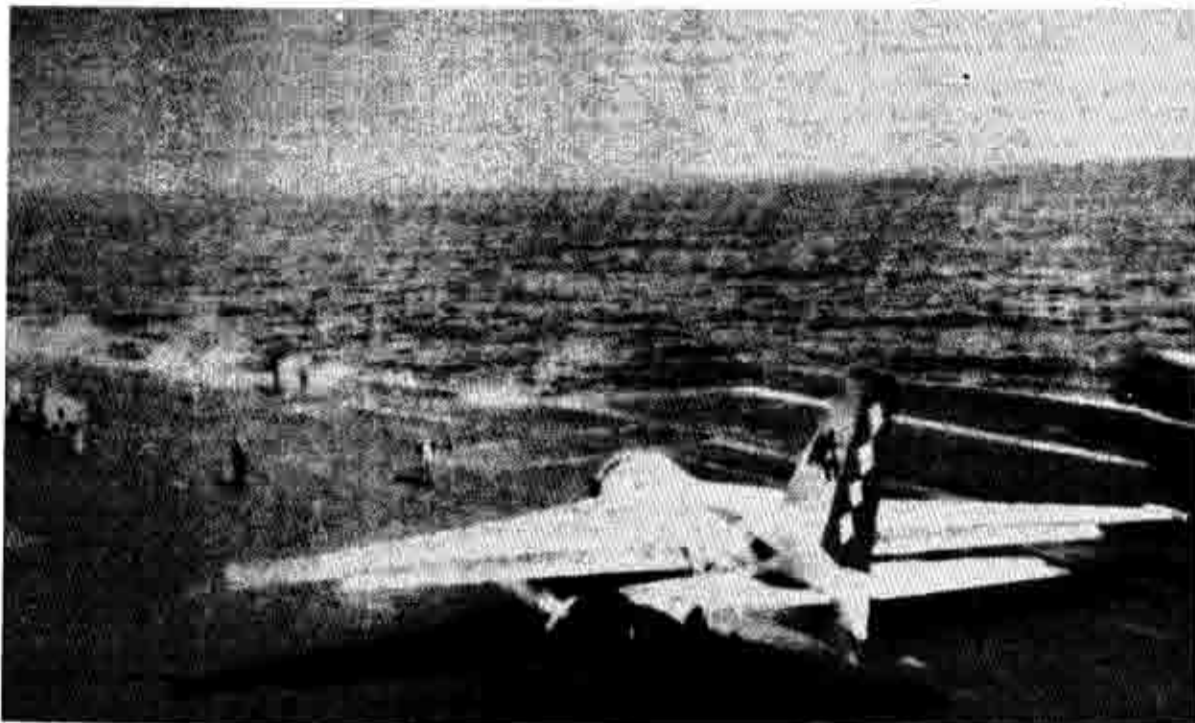
3ο Ανεξάρτητα από το αν αυτή η χώρα είναι ο άμεσος οργανωτής μιας σειράς τρομοκρατικών ενεργειών που στρέφονται εναντίον σε άμαχους στη Μέση Ανατολή και στην Ευρώπη, αυτή καλύπτει πολιτικά αυτές τις ενέργειες και υπολογίζει ότι εκπαιδεύει τους τρομοκράτες στο έδαφός της.

4ο Μαζί με την Σιρία έχει αποδοθεί εδώ και χρόνια σε μια πολιτική διάσπασης του αραβικού μετώπου προς την κατεύθυνση που υπηρετεί τα συμφέροντα του σοβιετικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Ταύτιστα με την τρομοκρατική της πολιτική προβάλλει σε κρίσιμες στιγμές το παλαιστινιακό κίνημα Τέλος, και το πιο σημαντικό, η Λιβύη έχει αναθέσει ένα τμήμα της αμυνας της στους ρώσους «συμβούλους» και τεχνικούς. Δεν είναι τίχαιο που μέσαστην περιήρσημ γραμμή του θανάτου», την ώρα που η κανταφική πολιτική κοπτόταν για την περήφανη εθνική πολιτική της και ωριόταν εναντίον στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, αρμύζαν «σα στο σπιτι τους» τα πολεμικά πλοία της ρώσικης υπερδύναμης.

Στην πραγματικότητα σήμερα η λιβική εξωτερική πολιτική βρίσκεται στην υπηρεσία των σχεδίων του σοβιετικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Όλες οι κινήσεις του Καντάφι που περιγράψαμε από την αρχή του άρθρου μας και βέβαια η σημερινή του δραστηριότητα έχουν βρει την ολοπλευρή, ανοιχτή υποστήριξη της Μόσχας.

Η ρώσικη εξωτερική πολιτική κέρα από την ταχτική της ανοιχτής επέμβασης έχει αναγκάσει σε επι-

Τα αεροπλανοφόρα της αμερικανικής κρείας στη Μεσόγειο

στήμη την χρησιμοποίηση των τοπικών ηγεμονιστικών μερικών χωρών του τρίτου κόσμου, για τα δικά της σχέδια. Αυτός ο μεγάλος διεθνής τραμποκός εκτρέφει τους μικρούς τοπικούς του τραμποκούς. Τέτοιες χώρες είναι το Βιετνάμ, η Σιρία και η Λιβύη.

Πρόκειται για τους πιο ύποπτους διασπαστές και επιθετιστές μέσα στους Κόλπους του τρίτου κόσμου. Αυτές είναι για τη Ρωσία, ότι είναι το Ισραήλ για την Αμερική και μ' αυτή την έννοια πολύ λίγο πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν χώρες του τρίτου κόσμου.

Οι αντιθέσεις αυτών των τριών χωρών με τις χώρες και τους λαούς του τρίτου κόσμου, όλο και περισσότερο πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν αντιθέσεις των τελευταίων με τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Δίχως βέβαια να γάνουμε από τα μάτια μας το γεγονός ότι ανάμεσα σ' αυτές τις χώρες και την ΕΣΣΔ εξακολουθούν να υπάρχουν αντιθέσεις, οι λαοί της Καμπότζης, τοι Λάος, του Λίβανου και του Τσαντ πρέπει να βλέπουν σ' αυτές το συγκεκριμένο πρόσωπο του διγύστη τους, του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Με ανάλογο τρόπο πρέπει να αντιμετωπίζονται γενικά και οι αντιθέσεις αυτών των χωρών με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Δηλαδή σαν αντιπαράθεσης ΗΠΑ - ΕΣΣΔ, όπου όμως η ΕΣΣΔ προβάλλει στην αντιπαράθεση αυτή «δη» αντιπροσώπων».

Αυτό συμβαίνει στη Σιρία.

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Είναι πέρα από κάθε αμφιβολία ότι η ΕΣΣΔ καλύπτει τον Καντάφι σ' όλη τη γραμμή της πρόσφατης σύρραξης και μάλιστα με χαρακτηριστικό τρόπο και στα 200 μίλια. Σύμφωνα με τα ΝΕΑ της 26 Μάρτη «ο εκπρόσωπος του σοβιετικού υπουργείου Εξωτερικών σε πρόσφατη δημοσιογραφική αφήρσηκα να διακρινήσκα κατά πόσο οι πύραυλοι εκκείνηθηκαν από βάση που έχει εγκατασταθεί στη Λιβύη από τους Σοβιετικούς και σε άλλη πρόσφατη αφήρσηκα οι Σοβιετικοί δεν έχουν κανένα πρόβλημα που ο Λίβιος ηγέτης έχει χαρακτηρίσει τον Κόλπο της Σύρτης «χωρικά ύδατα» αντί για «διεθνή».

Είναι λοιπόν φανερό ότι η κανταφική «γραμμή του θανάτου» στη Μεσόγειο είναι της έγκρισής, ίσως και της έμπνευσης του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Είναι βέβαια γεγονός ότι η ρώσικη ομάδα δεν αναμειχθηκε τουλάχιστον ανοιχτά στην μικρή μάχη της Σύρτης. Είναι ακόμα γεγονός ότι από στρατιωτική άποψη βγήκε ενισχυμένος, όπως άλλωστε ήταν από τα πριν μαθηματικά σίγουρο, ο στόλος του Ρήγκαν. Όμως πως εξηγείται μια τέτοια αποκοτιά του Καντάφι κι ακόμα περισσότερο των Ρώσων όταν ταπεινώνεται μ' αυτό τον τρόπο ένα τσιράκι τους;

Είμαστε της άποψής ότι εδώ παιχτική ένα πολιτικό παιχνίδι από

τους Ρώσους από το οποίο αυτοί βγίνουν κερδισμένοι.

Με τα 200 μίλια στα οποία έχουν σπρώξει από παλιά τον επιρρεπτατο σε τέτοια Καντάφι και ειδικότερα τις αλληπαλίες δηλώσεις του τελευταίου, ότι οποιος περάσει τη γραμμή θα πεθάνει κ.λπ. κ.λπ., ο ηγεμονισμός των ΗΠΑ αντιμετώπιζε ένα δίλημμα: είτε θα έπρεπε να παραιτηθεί από μια όφθα της Μεσογείου και επί πλέον να ταπεινωθεί για μια ακόμα φορά μπροστά στον Καντάφι, είτε θα ζούσκωνε εναντίον της όλο τον αραβικό κόσμο.

Ενεργή ολακρη η αμερικανική αστική τάξη διάλεξε το «αινε»: «Όμως ενος «έλαμψε» στρατιωτικά, σχεδόν προ κενής στίας, δοκίμασε μια πολιτική ήττα.

Η μισή Ευρώπη δεν επιδοκίμασε την επιθετική της ενέργεια παρ' όλο που καταδικασε τις παράλογες απαιτήσεις του Καντάφι. Αλλά και ο σοσιαλισμός ο αραβικός κόσμος καταδικασε τις ΗΠΑ. Κατάφεραν μάλιστα αυτές να ανασπειρώσκα διπλά στον Καντάφι όχι μόνο γι' αυτό, αλλά και ολόκληρο τον αραβικό κόσμο: που στην πλειοψηφία του δεν βλέπει με καθόλου καλό μάτι τους κανταφικούς χειρισμούς.

Αυτή είναι μια καθαρή πολιτική νίκη της Μόσχας. Ένας διαρκής, μονόπλευρος, αντιαμερικανικός πυρήνας στον αραβικό και ισλαμικό κόσμο συντηρεί και αναπτύσσει το οίλοσοσιαλ-ιμπεριαλιστικό μέτωπο

Ασσαντ-Καντάφι (στο οποίο προσχωρεί αργά αλλά σταθερά ο χουεϊνικός φασισμός) και σέρνει σε δύσκολη θέση εκείνες τις δυνάμεις, όπως η Αιγύπτιος και η ΟΑΠ, που ανησυχία να παίζων το παιχνίδι των υπερδυνάμεων.

Από την άλλη μεριά είναι σίγουρο ότι «η μάχη της Σύρτης» λειτούργει με κύκλους όλο και μεγαλύτερης έντασης. Από τις ασμαχίες του '81, πέρασαμε στη μικρή μάχη του '86. Η άλλη σύγκρουση όπου γίνεται, θα είναι βαθύτερη και θα βρει και την αμερικανική αρμάδα πιο δυνατή, αλλά και τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό πολύ πιο βέβαια μέσα στη Λιβύη.

Δεν οδηγεί σε κανένα καλό αυτή η αντιπαράθεση εκτός από το ότι μπορεί να ωριμάσει τις συναιδήσεις των μεσογειακών χωρών στη μόνη σωστή κατεύθυνση, ότι δηλαδή πρόκειται ουσιαστικά για αντιπαράθεση των υπερδυνάμεων, ότι η ίδια η Λιβύη, ο Λίβιος λαός, χρησιμοποιοιται σ' αυτήν, ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το να ξεπταχτούμε από τη Μεσόγειο οι στόλοι των δύο μεγάλων διεθνών τραμπούκων που δεν έχουν κανένα, ΑΠΟΛΥΤΑ ΚΑΝΕΝΑ δικαίωμα να σκίζουν τα όμορφα νερά της με τα τρομοκρατικά τους σόδρα.

Η ενόχτητα των αραβικών και ειρύτερα των μεσογειακών χωρών εναντίον τους είναι το μόνο καλό όραμα που θα μπορούσε να προσφέρει η πρόσφατη μικρή μάχη πριν μετατραπεί σε μεγάλη.

ΤΟ «ΠΡΟΣΤΙΜΟ» ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ

Σαν υπόδειγμα «σοσιαλιστικής εργοδοσίας» προσπαθεί να εμφανιστεί ο ψευτο-Ριζοσπάστης με το πρόστιμο των 15 εκατομμυρίων που, του εκβλήθηκε επειδή παραβίασε την εισοδηματική πολιτική. Βέβαια δεν γνωρίζουμε, και ούτε λένε αν πληρώσαν ή όχι το πρόστιμο ή αν θα το πληρώσουν. Ανεξάρτητα όμως απ' αυτό, θα πρέπει να τσακίσουμε τον μύθο της «καλής εργοδοσίας».

Καταρχήν ο «Ρ», από τον Οκτώβριο του '85 που είχε υπογράψει η σύμβαση της ΕΣΥΕΑ, δεν πλήρωσε την αύξηση στους δημοσιογράφους του. Και αυτό μέχρι την παραμονή της Απεργίας. Και τότε κάτω από την απειλή της απεργίας, που σημαίνει ότι οι δημοσιογράφοι του ψευτο-Ριζοσπάστη θα γίνονταν ανοιχτοί απεργοσπαστές, αναγκάσκα να δώσει την αύξηση. Το ερώτημα είναι, γιατί επί τόσους μήνες δεν πλήρωσε, ακολουθώντας πιστά την ταχτική των «μονοπωλίων του αστικού τύπου» όπως λέει.

Στην πραγματικότητα οι δημοσιογράφοι του ψευτο-Ριζοσπάστη, ακόμα και έξω από την οικειότητα τους, κατέχτησαν την αύξηση κάτω από το βάρος της προγραμματισμένης απεργίας. Θα αναφέρουμε ακόμα ένα παράδειγμα της στήριξης ανεργιατικής κλίμας του «Κ-Κεζ». Είναι η στάση της απέναντι στους 300 περίπου εργαζόμενους της «τιποκδοτικής».

Καμιά αύξηση πέρα από το 4,5% της ψευτο-ΑΤΑ, της εισοδηματικής πολιτικής. Εκεί τι έγιναν οι φιλεργατικές διακηρύξεις; Είναι σαφές πως και οι εργαζόμενοι της «τιποκδοτικής» χρειάζονται απεργιακό αγώνα, για να μπορέσουν και αυτοί, όπως και όλοι οι εργαζόμενοι να κατακτήσουν αυξήσεις.

Έτσι νομίζουμε πως έχει το ζήτημα από την ταχική του πλευρά.

Από την πολιτική του πλευρά, έχουμε να κάνουμε με ένα χτύπημα που έδωσε ο Σημίτης στο «Κ-Κεζ». Ένα χτύπημα όμως που σε τελευταία ανάλυση, δεν έκανε τίποτα άλλο από το να διαφημίσει το «Κ-Κεζ». Σ' αυτόν τον σκίλοκαβγά δεν έχουμε να υποστηρίξουμε κανέναν. Γιατί και η ηγεσία του «Κ-Κεζ» και η κυβερνητική κλίκα είναι βαθιά ανεργιατικές και ορκισμένοι εχθροί της εργατικής τάξης. Η πάλη των εργαζόμενων ακόμα και απέναντι στο ψευτο-Ριζοσπάστη, για πραγματικές αυξήσεις, πρέπει να δοθεί ενάντια και στις δύο αυτές κλίκες.

ΑΓΩΝΑΣ ΔΡΟΜΟΥ ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ

Ραγδαίες εξελίξεις προβλέπονται στο Κυπριακό ζήτημα, μιας και είναι σίγουρο ότι υπάρχει μια κινητικότητα, που δεν έχει προηυόμειο. Οι Αμερικάνοι και οι Βρετανοί πιέζουν την Ελληνική και την Κυπριακή κυβέρνηση να δεχθούν τον διάλογο με την Τουρκία, κάτω από την καθοδήγηση του γ.γ. του ΟΗΕ. Γενικά ο δυτικός παράγοντας βλέποντας την ορεξη των Σοβιετικών να γυθούσ στην Κυπριακή υπόθεση κατάλαβε ότι θα πρέπει να κλείσει αυτή την πληγή, όσο γίνεται πιο γρήγορα. Ιδιαίτερα αυτό έγινε αντιληπτό στη Δύση, όταν είδαν τα αποτελέσματα της τελευταίας Ρώσικης πρωτοβουλίας.

Έτσι λοιπόν αυτές τις μέρες έγιναν επισκέψεις στην Αθήνα στην Άγκωρα και στην Λευκωσία από τους Υπουργούς εξωτερικών των ΗΠΑ και της Μ. Βρετανίας, Σούλετ και Χάου, αλλά και τον υφυπουργό εξωτερικών της Δ. Γερμανίας, Μέλλεμαν, στις οποίες ένα από τα κύρια θέματα των συζητήσεων ήταν η τελευταία πρόταση που ετοιμάζει ο Ντε Κουεγιάρ και που αντικειμενικά έρχεται σε αντιπαράθεση με την Ρώσικη πρόταση.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΟΥΕΓΙΑΡ

Οι Σοβιετικοί αμέσως μετά τις εκλογές που έγιναν στην Κύπρο, έκαναν στις αρχές του χρόνου την πρόταση τους, που χωρίς να αποτελέσει τίποτα το θετικό, εντούτοις κέρδιζε με το μέρος της την υποστήριξη στην μεν Κύπρο των κομμάτων ΑΚΕΛ - ΕΣΕΚ - ΔΗΚΟ στη δε Ελλάδα ΚΚεζ - ΚΚεσ - ΠΑΣΟΚ και μπορούσε να ποί με δεν εκφραστήκε καμιά αντίθεση από την παλιά δεξιά (Ν.Δ. - Μητσοτάκης, ΔΗΣΥ - Κληρίδης).

Έτσι λοιπόν οι Ρώσοι καταφεραν να διαμορφώσουν το δικό τους μπλοκ σ' Ελλάδα και Κύπρο, πατώντας πάνω στην αντιτορκετική και άρα αντιδυτική, αντιαμερικανική βάση μόνο και μόνο επειδή πρότειναν να γίνει μια διεθνής συνδιάσκεψη, που θα συζούσθε στα πλαίσια του ΟΗΕ. Δηλαδή θέλησαν να μπουσ και αυτοί ανοιχτά στο κυπριακό παιχνίδι με την λεγόμενη διεθνοποίηση και αμέσως οι ξενοδόλες δυνάμεις της νέας δεξιάς, καταχειροκράτησαν την πρόταση.

Στη σοβιετική αυτή πρόταση πρέπει να παρατηρήσουμε μερικά πολύ σημαντικά πράγματα. Ο Γκορμπατσώφ κάνει σαφές ότι δεν θέλει την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Παρ' όλη την υλοσοφική κατεύθυνση που παίρνει η ελληνική πολιτική σκηνή εντούτοις οι Ρώσοι θέλουν να βάλουν χέρι στην Κύπρο αλλά όχι μέσα από την ένωση της με την Ελλάδα.

Είναι χαρακτηριστικό το πρωτοσέλιδο άρθρο της Χαράτης 21.3.86, που ξεκαθαρίζει ότι δεν μπορεί το Κυπριακό να αποτελεί μέρος των Ελληνο - τούρκικων προβλημάτων, γιατί η Κύπρος είναι ανεξάρτητο κράτος, τονίζοντας ότι είναι το σημαντικότερο στην πρόταση των Ρώσων.

Ένα επίσης σημαντικό σημείο της Ρώσικης πρότασης είναι η αποστρατιωτικοποίηση της Κύπρου γεγονός που θύγει την Τουρκική αστική τάξη και γι' αυτό είναι η πρώτη φορά που τοποθέτηση της Μόσχας για το Κυπριακό, βρισκεί τόση δυσμενεία στην Τουρκία.

Δεν είναι τίχαιο αυτή η Ρώσικη κίνηση, που πάντα ήταν πάρα πολύ προσεκτική στο να μη βγει ούτε στο ελάχιστο την Τουρκική αρχούσα τάξη, μιας και γίνεται 6ε μια στιγμή που παίζονται ζητήματα στην Ελλάδα και οξύνονται οι σχέσεις της χώρας μας με τους Αμερικανούς. Ακριβώς σ' αυτές τις στιγμές και για να ανατρέψουν την σε βάρος τους εξέλιξη οι Δυτικοί με επικεφαλής τους Αμερικανούς ξεκίνησαν μια επίθεση πιέσεων και «προσφορών» για να γίνει αποδεκτή η νέα φόρμουλα του Κουεγιάρ.

Είναι χαρακτηριστική η επίθεση που έκανε ο υφυπουργός της Δ. Γερμανίας Μέλλεμαν, στη συνέντευξη που παραχώρησε στις 19.3 στην Λευκωσία, για τη Ρώσικη πρόταση. Μεσα στα πλαίσια της διπλωματικής γλώσσας είπε «οι προτάσεις της Σοβιετικής Ένωσης δεν μπορούν ν' αποτελέσουν τη βάση για λύση του Κυπριακού» και ανέχισε «τα μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας, αντί να υποβάλουν τα δικά τους σχέδια, να βουθήσουν τον κ. Κουεγιάρ στο εργοτόπι».

Ακόμη ο γ.γ. του ΟΗΕ δεν έχει δώσει το νέο του σχέδιο, που θα πρέπει να παίρνει υπόψη του τις εκφρασμένες γνώμες των δύο μερών.

Όμως ιδιαίτερα από τις συνομιλίες που είχε στην Αθήνα ο Άγγλος υφυπουργός εξωτερικών Χάου, έγινε γνωστό ότι το αίτημα της αποχώρησης των Τούρκικων στρατευμάτων κατοχής σαν βάση για απαρχή του διαλόγου δεν υποβλήθηκε και έτσι ο Χάου αλλά και ο Μέλλεμαν όπως και ο Σούλετ έδωσαν χωρίς να πετύχουν τίποτα το ουσιαστικό. Και βέβαια ουσιαστικό εννοούμε να πετύχουν, όπως σε τοι επιθεμόνα να αποκαταστήσκα τον διάλογο ανάμεσα Ελλάδα - Τουρκία και έτσι να πετύχουν την ιασηροποίηση της Ν.Α. πτέρυγας του ΝΑΤΟ, την αναστήση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων κ.λπ.

Από πληροφορίες του τύπου γίνεται γνωστό ότι η νέα πρόταση που θα περιλαμβάνει την δημιουργία επιτροπών των δύο πλευρών που θα εξετάζουν τα θέματα εδαφικά, ξένα στρατεύματα, σχέσεις στην νομοθετική και εκτελεστική εξουσία κ.λπ.

Απ' όλα αυτά γίνεται κατανοητό ότι ο Ντε Κουεγιάρ θέλει όπως και πριν μια διχοτομική λύση μέσω μιας διγυκικής ομοσπονδίας. Οι διαφορές ανάμεσα στο παλιό και το καινούριο σχέδιο δεν θα είναι ποσοτικές αλλά ποσοτικές χαρακτήρα.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ο Παπανδρέου προβάλλει το ζήτημα της αποχώρησης των Τούρκικων στρατευμάτων όχι γιατί θέλει να λύσει το Κυπριακό, γιατί το Κυπριακό χωρίς να προωθήσει η λύση της ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ - ΕΝΩΣΗΣ δεν είναι δυνατόν να λυθεί, αλλά για να χρησιμοποιήσει το γ.γ. του ΟΗΕ, ακριβώς για να προωθήσει την διεθνοποίηση που προτείνουν οι Ρώσοι και δέχονται όλες οι δυνάμεις που έχουν σχηματίσει αντιαμερικανικό μπλοκ, σε Ελλάδα και Κύπρο.

Μάλιστα αυτή την περίοδο αναμειχθηκε ο Παπανδρέου στο σκέλετο της Κύπρου ακριβώς για να οξύνει την αντιαμερικανική προπαγάνδα. Είναι χαρακτηριστικό ότι και στην Κύπρο μια αντίστοιχη πολιτική ακολουθούσ οι δυνάμεις ΑΚΕΛ - ΕΣΕΚ, που σέρνουν και το ΔΗΚΟ (Κυπριακού λαού) παίρνοντας αφορμή απ' την παρουσία και ομιλία του Α. Παρισσιού (βουλευτής του ΔΗΣΥ - Κληρίδη και υφυπουργός της Χούντας του Σαμψών), στην Κυπριακή βουλή. Έτσι γίνεται φανερό γι' άλλη μια φορά η άποψη μας ότι ο άγριος ανταγωνισμός στην περιοχή και σε Ελλάδα - Κύπρο των δύο υπερδυνάμεων φέρνει μια αντίστοιχη διάσπαση της αστικής τάξης και ένα δίχασμο παγκόσμια σχέση δεν έχει με τα πραγματικά συμφέροντα του Ελληνικού και Κυπριακού λαού. Ο λαός σε Ελλάδα και Κύπρο πρέπει να προωθήσει το σύνθημα της ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ - ΕΝΩΣΗΣ και να προετοιμασσει για τον πιο σκληρό, παραταμένο και περιπλοκό αντιιμπεριαλιστικό αγώνα.